

2. STUDIJA AUTOR POMIRENJA

Svemogući, Jehova—Spasitelj Grešnika, Kroz Krista—„Dostojno je Janje“—„Samopostojeći“—Ja Jesam—Lažna Tradicija—Temeljeno na Krivotvorini—Jedinstvo Oca i Sina Biblijski Prikazano—Biblijsko Korištenje Riječi Jehova i Titule Gospodin—Riječ Bog u Starom Zavjetu—U Novom Zavjetu—Skladno Biblijsko Svjedočanstvo—„Onaj tko je vidio mene vidio je i Oca“—„Nije pomišljao na otimanje—da bude jednak Bogu“—„Mi imamo samo jednoga Boga, Oca, i jednoga Gospodina, Isusa Krista.“

JEHOVA Bog polaže pravo na autorstvo velikog plana Pomirenja, za kojega smo upravo vidjeli da je u tijeku razvijanja; koji je počeo na Kalvariji i neće biti dovršen sve do kraja Milenijskog doba, kada će Gospodin Isus Krist, posrednik Pomirenja, predati vlast nad zemljom, obnovljenom i u punoj podređenosti Ocu. U skladu s time su brojne izjave Svetog Pisma; na primjer, „Jer ja sam Jehova, Bog tvoj, Svetac Izraelov, Spasitelj tvoj.“ Nadalje, „Ja sam Jehova, i osim mene nema Spasitelja.“ I opet, „Znat ćeš da sam ja Jehova, Spasitelj tvoj, da je snaga Jakovljeva Otkupitelj tvoj.“ I nadalje, „Ali ja sam Jehova, Bog tvoj, još od zemlje egipatske. Nisi poznavao drugog Boga osim mene i nije bilo drugog spasitelja osim mene.“ Nadalje, „jedinom Bogu, Spasitelju našem pripada slava, veličanstvo, moć i vlast oduvijek i sada i zauvijek. Amen.“ I opet, „uzdamo se u živoga Boga koji je Spasitelj svih ljudi, posebno vjernih.“ (Iza. 43:3,11; 60:16; Hošea 13:4; Juda 25; 1.Tim. 4:10; Titu 1:3; 2:10)

Kada bi se tu misao potpuno prihvatilo—da je sam Svemogući, Jehova, Spasitelj, Autor velikog plana spasenja, i njegov izvršitelj, kroz svoje spremne izvršitelje, predstavnike

—to bi oslobodilo mnoge od lažnih ideja o odnosu između nebeskog Oca i njegovog nebeskog Sina, s obzirom na spasenje čovječanstva. To ne bi ostavilo prostora za gotovo svetogrдно gledište o stvari, do koje drži značajan broj onih koji se nazivaju Kršćanima; naime, da nebeski Otac stoji u gnjevu, tražeći da pogubi ili muči ljudskog grešnika, i da se nebeski Sin, naš Gospodin Isus, pun ljubavi i milosrđa (čega po toj teoriji nedostaje Ocu), zauzima, i zadovoljava zlobu i gnjev nebeskog Oca primajući udarce gnjeva umjesto čovjeka: i da je Jehova sada smiren, samo budući je pravedan, on ne može tražiti pozvati grešnika na odgovornost opet, zbog onoga što je već bilo plaćeno kroz dragocjenu Kristovu krv. Što se prije oni koji tako misle riješe tog užasnog gledišta o Pomirenju, bolji će biti izgled za njihov napredak u duhovnim stvarima—u spoznaji, u milosti, i u ljubavi *pravog* Boga.

Ispravno gledište o toj stvari pokazuje nam nebeskog Oca savršenog u svim svojstvima plemenitosti karaktera: savršenog u njegovoj pravdi, tako da pravedna osuda njegovog pravednog zakona ne može biti prekršena, čak ni od njega samoga: savršenog u mudrosti, tako da su njegov plan i priprema, ne samo u odnosu na čovjekovo stvaranje, nego također i s obzirom na čovjekovo spasenje, Pomirenje, itd., bili svi toliko potpuni da se ne može pojaviti nikakva nepredviđena situacija ili promašaj, niti bilo kakva potreba za promjenom božanskog plana; kao što je zapisano, „Jer ja sam GOSPOD, ja se ne mijenjam,“ i „Poznata su Bogu sva djela njegova od početka svijeta:“ savršen također u svojoj ljubavi, od koje ne može biti moguće veće ljubavi, no ipak ta je ljubav u potpunoj ravnoteži i u skladu sa drugim božanskim svojstvima, tako da može poštediti grešnika jedino u skladu sa pravednim programom određenim božanskom mudrošću: savršen također u moći, tako da će svi njegovi dobri ciljevi, i dobre namjere, i prav program, i puni ljubavi planovi, biti izvršeni, i

ostvariti prvobitno osmišljeni rezultat; kao što je zapisano, „tako se riječ koja iz mojih usta izlazi ne vraća k meni bez ploda, nego čini ono što sam htio i obistinjuje ono zbog čega je poslah.“ (Iza. 55:11; Mal. 3:6; Djela 15:18)

Kada tako vidimo, sa Biblijskog stanovišta, da je sam veliki Jehova Autor spasenja donesenog nam po našem Gospodinu Isusu, to nas vodi do toga da još potpunije i ispravnije iskazujemo poštovanje i ljubav našem Svemogućem Bogu, dok ne odstupamo od poštovanja, ljubavi i cijenjenja kojeg ispravno zadržavamo i iskazujemo našem Gospodinu i Spasitelju, Isusu Kristu. Jer mi vidimo u Nebeskom Sinu lik Nebeskog Oca, i priznajemo ga kao „Glasnika Saveza,“ kroz kojega će svi obećani Jehovini blagoslovi doći k čovječanstvu, i bez kojega nijedan od božanskih blagoslova nije dostupan. U skladu s tom mišlju, da naš Gospodin Isus u svemu djeluje kao *predstavnik* Oca, Jehove, u djelu spasenja, zapazite sljedeće izjave Svetog Pisma:

„Ali kad se pojavila dobrostivost i čovjekoljublje *Spasitelja našega, Boga*, on nas spasi ne po djelima što ih u pravednosti mi učinismo, nego po svojem milosrđu: kupelji novoga rođenja i obnavljanja po Duhu Svetom koga bogato izli na nas *po* Isusu Kristu, Spasitelju našem.“ (Titu 3:4-6)

„*Njega Bog desnicom svojom uzvisi* za Začetnika i Spasitelja da obraćenjem podari Izraela i oprostjenjem grijeha.“ (Djela 5:31)

„I mi smo vidjeli i svjedočimo da je *Otac poslao Sina* kao Spasitelja svijeta.“ (1. Ivan. 4:14)

„Pavao, apostol Krista Isusa po nalogu *Boga, Spasitelja našega*, i Krista Isusa, nade naše.“ (1. Tim. 1:1)

„To je dobro i ugodno pred *Spasiteljem našim Bogom*,... Jer jedan je Bog, jedan je i posrednik između Boga i ljudi, čovjek—Krist Isus.“ (1. Tim. 2:3,5)

Zapazite također riječi našeg Gospodina Isusa o toj temi:

„Ta Bog nije poslao Sina na svijet da sudi svijetu, nego da se

svijet spasi po njemu.“ (Ivan 3:17)

„Ja sam od sebe ne mogu učiniti ništa: kako čujem, sudim.“
(Ivan 5:30)

„Kao što mene posla Otac i ja šaljem vas [učenike].“ (Ivan 20:21)

„A o onom danu i času [kada će biti uspostavljeno nebesko kraljevstvo] nitko ne zna, pa ni anđeli na nebu, *ni Sin*, nego samo Otac.“ (Marko 13:32)

„Vremena i zgrade koje je Otac podredio svojoj vlasti.“
(Djela 1:7)

„Djela što ih ja činim u ime Oca svoga—ona svjedoče za mene.“ (Ivan 10:25)

„I evo, ja šaljem na vas Obećanje Oca svojega.“ (Luka 24:49)

„Ja sam došao u ime Oca svoga.“ (Ivan 5:43)

„Što ja dakle zborim, tako zborim kako mi je rekao Otac.“
(Ivan 12:50)

„Jer Otac je veći od mene.“ (Ivan 12:48)

„Uzlazim Ocu svomu i Ocu vašemu, Bogu svomu i Bogu vašemu.“ (Ivan 20:17)

„Dostojno je Janje koje je bilo Zaklano“

Sam Gospodin Isus nam je, u posljednjoj knjizi Biblije, dao, „Otkrivenje Isusa Krista, *koje daje njemu Bog*, da pokaže slugama svojim“ (Otkr. 1:1), najljepšu sliku o ovoj temi Pomirenja, ilustrirajući općeniti plan čovjekovog otkupljenja od grijeha i njegovog prokletstva. To nalazimo u Otkr. 5. Tamo je Nebeski Otac, Pradavni, prikazan kako sjedi na prijestolju, i u njegovoj ruci svitak ispisan iznutra i izvana, zapečaćen sa sedam pečata. Taj svitak, koji predstavlja božanski plan, poznat jedino Ocu, samom Jehovi, bio je držan u njegovoj ovlasti—u njegovoj ruci—sve dok se netko ne bude *pokazao* dostojnim

upoznati ga, i postati njegovim izvršiteljem kao Jehovin počašćeni zastupnik i predstavnik. Simbolična nam slika nastavlja pokazivati da se sve do vremena kada je naš Gospodin Isus pretrpio za nas na Kalvariji, „pravedan za nepravedne, da nas dovede k Bogu,“ nitko nikada nije bio pokazao (dokazao) dostojnim da razmotri božanski plan i čak niti da razumije njegov sadržaj.

Međutim kada je naš Gospodin Isus *dokazao* svoju lojalnost Nebeskom Ocu svojom poslušnošću, ne samo tako što se ponizio postavši čovjekom da bi pretrpio smrt, nego također i poslušnošću „sve dok smrti,“ i još dalje od toga, „do [sramotne] smrti na križu,“ tada i time on se je dokazao dostojnim svakog pouzdanja i povjerenja. Kao što Apostol objavljuje, „*Zato* Bog njega preuzvise i darova mu ime, ime nad svakim imenom, da se na ime Isusovo prigine svako koljeno nebesnika, zemnika i podzemnika.“ (Filip. 2:9-11) U tom trenutku slika koju mi razmatramo (Otkr. 5:9-13) pokazuje našeg Gospodina Isusa kao Janje koje je bilo zaklano, i kome su se poklonili, i za kojega je bilo objavljeno, Dostojno je Janje! „Dostojan si uzeti knjigu i otvoriti pečate njezine jer si bio zaklan i otkupio, krvlju svojom, za Boga ljude iz svakoga plemena i jezika, puka i naroda.“ Tako nam je prikazano visoko uzvišenje predstavnika Nebeskog Oca, „Glasnika [sluge] Saveza.“ Zbog njegove poniznosti i potpune podložnosti i poslušnosti Očevoj volji objavljeno je da je on tada sudionikom Očevog prijestolja, i, Očevom vlastitom pripremom, bila je dana objava svim nebeskim vojskama, "Dostojan je zaklani Jaganjac *primiti* moć, i bogatstvo, i mudrost, i snagu, i čast, i slavu, i blagoslov“; i na koncu će „svako stvorenje“ shvatiti misao da je Jehova visoko uzvisio svog Jedinorođenog Sina, čak do toga da sudjeluje s njim u Njegovom Kraljevstvu, i da kliču svoje odobravanje toga,

govoreći, "Onomu koji sjedi na prijestolju [svemira—Jehovi] i Jaganjcu blagoslov i čast, i slava i vlast u vijeke vjekova!" Nikakvo čudo, stoga da smo bili poučeni da će od tada svi ljudi iskazivati čast uzvišenom Sinu kao što iskazuju čast Ocu koji ga je tako visoko uzvisio. (Ivan 5:23)

Apostol objavljuje da to proslavljenje Isusa daje primjer božanskog zakona, da će „Onaj koji se ponizuje biti uzvišen.“ Međutim zapazimo također u toj simboličnoj slici (redak 13) da uzvišenje našeg Gospodina Isusa u slavu i čast i moć i vlast ne znači da se Nebeski Otac odriče nebeskog prijestolja u njegovu korist, niti da su Otac i Sin jedna osoba, jer prepoznate su dvije osobe, Ocu, je kao i uvijek dano prvo mjesto u hvali i časti. I to nas nadalje podsjeća na riječi našeg Gospodina, „Ja vam [mojim učenicima] stoga u baštinu predajem kraljevstvo što ga je meni predao moj Otac.“ (Luka 22:29) I on opet kaže svojim vjernim sljedbenicima, „Pobjednika ću posjesti sa sobom na prijestolje svoje, kao što i ja, pobijedivši, sjedoh s Ocem svojim na prijestolje njegovo.“

Kao daljnji dokaz da je cijelo djelo otkupljenja od Oca kroz Sina, zapazite Apostolovu objavu, da nam „konačno, u ove dane, progovori nama u Sinu. Njega postavi baštinikom svega [što je obećano]; Njega po kome sazda svjetove....pošto očisti grijeha, sjede zdesna Veličanstvu u visinama [Jehovi]; postade toliko moćniji od anđela.“ I on nadalje objavljuje o njemu: „takva imamo Velikog svećenika koji sjede zdesna prijestolja Veličanstva na nebesima [Jehove] kao bogoslužnik Svetinje i Šatora istinskoga što ga podiže Gospodin [Jehova], a ne čovjek.“ I opet isti Apostol objavljuje, „A ovaj [naš Gospodin Isus], pošto je prinio jednu jedincatu žrtvu za grijeha, zauvijek sjede zdesna Bogu.“ (Hebr. 1:2-4; 8:1; 10:12) On nas nadalje potiče da nastavimo „gledati na Isusa, Autora [začetnika] i

dovršitelja naše vjere, koji je zbog radosti koja je bila pred njim pretrpio križ, prezrevši sramotu i sjeo s desne strane Božjeg prijestolja.“ On nas nadalje potiče da razmotrimo „*Boga našeg Gospodina Isusa Krista, Oca slave,*“ i „koje li prekomjerne veličine u moći njegovoj prema nama koji vjerujemo: ona je primjerena djelotvornosti sile i snage njegove koju *na djelu pokaza u Kristu,* kad ga uskrisi od mrtvih i posjede sebi zdesna na nebesima iznad svakog Vrhovništva i Vlasti i Moći i Gospodstva i svakog imena imenovana ne samo na ovom svijetu nego i u budućemu. Sve mu podloži pod noge.“ (Hebr. 12:2; Efež. 1:17-22) Apostol Petar nadalje objavljuje o našem Gospodinu Isusu da je „*otišavši na nebo, s desne strane Bogu, gdje mu se pokoravaju* anđeli i vlasti i sile.“ (1. Pet. 3:22)

Svi ti različiti Biblijski tekstovi sasvim jasno ukazuju upravo na visoko uzvišenje našeg Gospodina Isusa Krista, *kao O evu nagradu* za njegovu predivnu poslušnost i očitovanje Očevog duha ljubavi, žrtvujući samog sebe u korist grešnika; međutim niti jedan od njih ne ukazuje na to da je Gospodin Isus bio Otac, niti da je on bio uzvišen da zauzme Očevo mjesto na nebeskom prijestolju, ili naklonost i obožavanje njegovih inteligentnih stvorenja. Baš naprotiv, oni izričito pokazuju Nebeskog Oca kao uzvišenijeg u slavi i moći, kao Dobrotvora koji je tako proslavio i uzvisio Sina, i postavio ga sebi z desna, ili na mjesto glavne naklonosti, i učinio ga sudionikom prijestolja ili vlasti nebeskog kraljevstva, anđeli i sve nebeske vojske bili su mu podloženi. Zaista, toliko je snažan jezik ponekad upotrijebljen s obzirom na visoko uzvišenje našeg Gospodina Isusa, i punoći moći darovane mu od Oca, da je u jednom slučaju nadahnuti pisac smatrao vrlo prikladnim skrenuti pažnju na činjenicu da nijedna od tih izjava o njegovom visokom uzvišenju nije podrazumijevala niti da je on bio jednak Ocu niti mu nadređen: stoga on kaže, govoreći o

Milenijskoj Kristovoj vladavini, „Doista, on [Krist] treba da kraljuje dok ne podloži sve neprijatelje pod noge svoje. Kao posljednji neprijatelj bit će obeskrijepljena Smrt jer sve podloži [Otac] nogama njegovim. A kad veli [Otac]: Sve je podloženo [Sinu], *jasno—sve osim Onoga [Oca] koji mu [Sinu] je sve podložio*. I kad mu [Sinu] sve [zemaljsko] bude podloženo, tada će se i on sam, Sin, podložiti Onomu [Ocu] koji je njemu [Sinu] sve podložio da Bog [Otac] bude sve u svemu.“ (1. Kor. 15:25-28)

„Samopostoje i“

Svemogućí Bog si je uzeo i objavio svoje ime Jehova, koje znači „Samopostojeći“ ili „Besmrtni.“ Čitamo stoga Mojsijevu objavu, govoreći: „Abrahamu, Izaku i Jakovu objavljivao sam se kao El Šadaj. Ali njima se nisam očitovao pod svojim imenom—Jehova.“ (2. Moj. 6:3) Jehova je prema tome, po tom imenu bio nakon toga prepoznat među svojim narodom. Ime je korišteno stotinama puta kroz cijeli Stari Zavjet, ali je skriveno, u velikoj mjeri, od Hrvatskog čitatelja, kroz pogrešku prevoditelja, koji su ga preveli sa „GOSPOD.“ Međutim može biti lako prepoznato, budući je uvijek tiskano s velikim slovima kada je korišteno da prevede njegovo sveto ime, Jehova.

Tako je u prvoj Zapovijedi danoj Izraelu Gospodin rekao, „Ja sam Jehova, Bog tvoj...nemoj imati drugih bogova [moćnih] pored mene [izjednačavati sa mnom]...jer sam ja, Jehova, Bog tvoj, ljubomoran Bog.“ (2. Moj. 20:3-5)

Mojsije nadalje objavljuje, „Čuj, Izraele! Jehova je Bog naš, Jehova je *jedan!* Zato ljubi Jehovu, Boga svoga, svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom snagom svojom!“ (5. Moj. 6:4,5) I to je upravo odlomak iz Biblije kojeg je sam naš Gospodin Isus preporučio kao samu osnovu istine. Kada su ga

pitali u vezi najveće zapovijedi, on je rekao, citirajući taj tekst, „Ljubi Gospodina [Jehovu] Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svim umom svojim. To je najveća i prva zapovijed.“ (Mat. 22:37,38) Mi opet čitamo, „Ja, Jehova mi je ime, svoje slave [časti]drugom ne dam.“ (Iza. 42:8) I neka nam ne bi umaknuo pažnji kontekst, jer ova jasna izjava da ime Jehova isključivo pripada „Ocu svjetlosti kod koga nema promjene,“ odmah slijedi njegovu proročansku objavu o Mesiji kao Jehovinom počašćenom i izabranom Sinu—sluzi, govoreći:

„Evo Sluge mojega koga *podupirem*, mog izabranika, miljenika duše moje. Na njega sam svoga duha izlio da donosi pravo narodima...Vjerno on donosi pravdu, ne sustaje i ne malakše dok na zemlji ne uspostavi pravo. Otoci žude za njegovim naukom. Ovako govori Jehova, Bog, koji stvori i razastrije nebesa, koji rasprostrije zemlju i njeno raslinje, koji dade dah narodima na njoj i dah bićima što njome hode. Ja, Jehova, u pravdi te pozvah, čvrsto te za ruku uzeh; oblikovah te i postavih te za Savez narodu i svjetlost pucima, da otvoriš oči slijepima, da izvedeš sužnje iz zatvora, iz tamnice one što žive u tami. Ja, Jehova MI JE IME, svoje slave drugom ne dam, niti časti svoje kipovima.“ (Iza. 42:1-8)

Ime Jehova Primijenjeno Jedino na Oca Slave

Ponekada se tvrdi da je ime Jehova u Svetom Pismu primijenjeno na našeg Gospodina Isusa i da stoga ono nije osobeno i posebno ime Nebeskog Oca. To je pogreška; ali na dobrobit svijui mi ćemo ovdje razmotriti odlomke za koje neki pretpostavljaju da podržavaju tu tvrdnju. Mi ćemo pokazati da oni ne proturječe gore navedenom tekstu koji objavljuje da je ono ispravno i posebno ime velikog „JA JESAM.“

(1) Tekst na kojeg se uglavnom oslanja kako bi se dokazalo da se Jehovu s pravom može smatrati imenom Krista Isusa glasi, „podići ću Davidu izdanak pravedni. On će vladati kao kralj i biti mudar i činit će pravo i pravicu u zemlji... I evo imena kojim će ga nazivati: `JEHOVA, PRAVDA NAŠA.“ (Jer. 23:5,6) Očito je da se ovdje ukazuje na našeg Gospodina Isusa i Njegovu Milenijsku vladavinu; i ime na hebrejskom je *Jehova-Tsidkenu*. Koje je objašnjenje? Samo ovo: prevoditelji, u svojoj revnosti da pronađu mjesto gdje je ime Jehova bilo povezano sa Isusom kao ime, dali su oskudan prijevod. Ne bi bilo nikakve poteškoće da su to preveli, „I evo imena kojim će ga nazivati, *Naša Pravednost od Jehove*.“ I kako je to ime prikladno djelu i službi našeg Gospodina Isusa. Nije li on bio predstavnik Božje pravednosti i podnio kaznu Pravde kao čovjekova otkupnina—kako bi Bog mogao biti pravedan dok opravdava onoga koji vjeruje u Isusa? Sigurno je da nijedno drugo ime ne bi bilo više prikladnije.

Ne bi se trebalo previdjeti, da se to isto ime upravo, *Jehova Tsidkenu*, pojavljuje opet u zapisima istog Proroka. Međutim naši prijatelji ne skreću pažnju na to, i prevoditelji, premda ga prevodeći istim Hrvatskim riječima, ne stavljaju te riječi velikim slovima kao u drugom slučaju. Zašto? Zato što kontekst pokazuje da će *Jehova Tsidkenu* biti ime cijele Crkve, Novog Jeruzalema; „A grad će se zvati: [*Jehova Tsidkenu*], `Jehova, Pravda naša.“ (Jer. 33:16)

I svi mogu lako vidjeti da će to ime biti prikladno proslavljenj Crkvi: ona ne sudjeluje samo u patnjama njenog Gospodina zbog pravednosti „dopunjujući što nedostaje Kristovim mukama“ (Kol. 1:24; 1. Pet. 5:9), nego joj je također obećan i udio u svim slavama njenog Gospodina, kao što žena dijeli časti i ime njenog muža: baš kao što Crkva nosi Kristovo *ime* kao članovi tijela Kristovog. (Otkr. 3:12; 19:7; 21:9)

Niti su to jedini slučajevi u kojima je Jehovino ime bilo korišteno kao složenica *drugog* imena. Zapazite da je gora na kojoj je Abraham prinio Izaka i gdje se je Bog pobrinuo za žrtvenog ovna kao zamjenu za Izaka, bilo nazvano po njemu, Gora Jehovine Providnosti—*Jehova Jire*. (1. Moj. 22:14) Mojsije je nazvao žrtvenik kojeg je podigao *Jehova Nisi* ili Jehovina Zastava. (2. Moj. 17:5) Gideon je sagradio žrtvenik i nazvao ga imenom *Jehova Šalom*—Jehovin Mir. (Suci 6:23,24) Ezekijel je prorokovao o gradu koji će doći, čije će ime biti *Jehova Šama*—Jehovino Čudo—(Ezek. 48:35).

(2) U vezi izvještaja o Jehovinom pojavljivanju Abrahamu (1. Moj. 18:1), i onda Mojsiju (2. Moj. 3:3-15), sugeriralo se da se tu radilo o Isusu Kristu u njegovom predljudskom stanju; i da bi stoga ime bilo njegovo. Mi odgovaramo da je takvo zaključivanje neopravdano: da ako je ime bilo primijenjeno na drugoga da bi to samo ukazivalo da je takav sluga bio visoko počašćen od Jehove i da je tom prilikom zaista bio tretiran kao upravitelj ili predstavnik—zadužen da također upotrijebi božansku moć. Mi smo u 2. Moj. 3:2, jasno obaviješteni da je onaj koji predstavlja Jehovu i koristi njegovo najkarakterističnije ime, „Ja jesam,“ bio „*an eo* [glasnik] Jehovin.“ Mi ni na trenutak ne dovodimo u pitanje da je taj počašćeni *glasnik* bila „Riječ“ iz Ivana 1:1, naš Gospodin Isus u svom *predljudskom* stanju. Međutim najuzvišenijeg i najpočašćenijeg glasnika ne bi se trebalo brkati s onim kojega on predstavlja i u čije ime on govori i čiju moć je on pokazao i prenio na Mojsija.

(3) Izaija 40:3 ukazuje na zadatak Ivana Krstitelja, „Pripremite put *Jehovin*“; i od nas se traži da to smatramo dokazom da je Isus samo drugo ime za Jehovu. Ali mi opet odgovaramo, Nije tako! Isus je zaista bio počašćeni sluga Jehovin, i njegov *predstavnik* među ljudima u najpotpunijem smislu; ali on sam objavljuje, „Otac me je poslao“; „Kako čujem, sudim“; „Ja sam od sebe ne mogu ništa učiniti“; „Otac je veći od mene.“ I mi moramo vjerovati glasniku. Činjenica je,

kao što smo već pokazali,* da je Ivan Krstitelj nagovijestio većeg Glasnika, naime čitavu Kršćansku Crkvu u tijelu; koja će pak biti uvedena u Krista, glavu i tijelo, u duhovnu slavu, i djelo tog proslavljenog Krista biti će daljnji korak u istom velikom djelu pripremanja puta za Jehovu i tako će mjesto njegovih nogu biti proslavljeno. I to djelo, kada završi na kraju Milenija, biti će potpuno ispunjenje ovog proročanstva. (Vidi 1. Kor. 15:24-28; Ivan 6:57; 5:30; 10:28)

(4) Apostol je o našem Gospodinu Isusu govorio kao o „Gospodinu Slave“ (1. Kor. 2:8), i od nas se traži da to smatramo dokazom da je on Otac, Jehova, zato što je On u Ps. 24:7-10 nazvan „Kraljem Slave.“ Mi odgovaramo da takvi klimavi argumenti kao što je taj dokazuju samo slabost teorije koju su oni isturili da ju se podrži. Naš će Gospodin Isus zaista biti veličanstven, Kralj Slave, kada će tijekom Milenijskog doba rukovati žezlom zemlje u Jehovino ime i njegovom moći: ali isti nadahnuti apostol jasno pokazuje, u istoj poslanici u kojoj objavljuje da je Isus „Gospodin slave,“ da kada Njegovo Kraljevstvo dostigne svoj najuzvišeniji stupanj slave da će biti predano Ocu „onomu koji je njemu [Sinu] sve podložio, da Bog [Otac] bude sve u svemu.“

(5) U dvije proročanske slike o Kristovom Milenijskom Kraljevstvu objavljeno je, „Dogodit će se na kraju dana: Gora [kraljevstvo] Doma *Jehovina* bit će postavljena vrh svih gora [zagospodariti drugim kraljevstvima]...K njoj će se stjecati svi narodi, nagnut će mnoga plemena i reći: "Hajde, uzidimo na Goru [kraljevstvo] Jehovinu, pođimo u Dom Boga Jakovljeva! On će nas naučiti svojim putovima, hodit ćemo stazama njegovim. Jer će iz Siona Zakon doći, iz Jeruzalema riječ Jehovina. On će biti sudac narodima.“ (Iza. 2:2-4; Mihej 4:1-3)

Smatra se da budući će Krist vladati i suditi i posjedovati Kraljevstvo tijekom Milenija, da bi se Jehovino ime ovdje

*Svez. 2, Pogl. 8

trebalo smatrati kao Kristovo ime. Mi odgovaramo, nije tako! Ne smije se zaboraviti da su svi blagoslovi *od Oca* premda su svi *preko* Sina. (1. Kor. 8:6) I stoga nas je naš Gospodin Isus poučio moliti se u njegovoj uzornoj molitvi i reći, „Oče naš, koji si u nebu...Dođi *kraljevstvo tvoje!* Neka bude *volja tvoja* na zemlji kako je u nebu.“ (Mat. 6:10) To je također pokazano u kontekstu (Mihej 4:8) gdje se na Krista („glavu“ i „tijelo“—novi Jeruzalem) ukazuje kao na „Kulu stada“ kojemu će biti vraćena prva vlast—koju je Adam izgubio u Edenu, a koju je Isus otkupio na Kalvariji.

(6) „Betleheme Efrato,...iz tebe će izaći on koji će biti vladar u Izraelu; njegov je iskon *od davnina, od vje nosti.*“ (Mih. 5:2) Od nas se traži da ove riječi prihvatimo kao dokaze da je Isus bio Jehova—od vječnosti do vječnosti—zato što je Mojsije bio objavio, „*Jehova...*od vječnosti do vječnosti ti si Bog.“ (Ps. 90:1,2)

Mi odgovaramo da to znači tražiti izvući nerazuman zaključak—suprotno ne samo stotinama slučajeva korištenja imena Jehova u drugim recima, nego i suprotno isto kontekstu u kojemu se nalaze te riječi. Čitajući dalje do Miheja 5:4, mi nalazimo sljedeće navedeno o Mesiji: „On će se uspraviti i pasti [Jehovino stado—Ps. 23:1] u jakosti Jehovinoj, *u veli anstvu imena Jehove Boga svojega.*“

Ništa ne može biti izričitiye o temi. Što onda znače riječi iz Miheja 5:2? Mi odgovaramo da bi one mogle biti dobro shvaćene ovako: „Čiji je iskon [prorečen] od davnina, od vječnosti [u božanskom je planu postajala namjera i priprema za njegov dolazak i Mesijanstvo].“

(7) Ukazano nam je na proročanstvo o Milenijskom kraljevstvu u Izaiji 25:6-9, i od nas se traži da to smatramo dokazom da je ime *Jehova* primjenjivo na našeg Gospodina Isusa: jer tamo je navedeno da—„I na ovoj će gori [kraljevstvu] *Jehova* nad vojskama svim narodima prirediti

gozbu od pretiline...On će pobjedonosno progutati smrt. I obrisat će Gospodin *Jehova* suze sa svakoga lica.“

Mi odgovaramo, ne. To je daleko od dokaza. Mi zaista moramo zapaziti da je naš Gospodin, proslavljeni Krist, ovdje predstavljen kao govornik, i njegovo djelo Milenijskog doba ukratko je sažeto u prvom retku tog poglavlja—„Jehova, ti si Bog moj, uznosim te [iskazujem čast], tvoje ime slavim.“ To će biti rezultat Milenijske vladavine, i sa njenim krajem sve će biti vraćeno u podložnost Jehovi čija je moć, radeći u Kristu, stavila sve pod njegove noge. Mesija dolazi na zemlju kao Jehovin moćni sluga i namjesnik, Emanuel, „Bog je s nama.“ Apostol Pavao je apsolutno potvrdio tu misao, koji nakon što citira iz tog proročanstva i ukazuje na njegovo ispunjenje u uništavanju Adamske smrti tijekom Milenija kaže—„A hvala *Bogu koji nam daje pobjedu* [izbavljenje—trijumf] *po* Gospodinu našem Isusu Kristu!“ (1. Kor. 15:57)

(8) Od nas se traži da uzmemo u obzir kao dokaz da ime Jehova s pravom pripada našem Gospodinu Isusu, činjenicu da je on imenovan—Čudesni, Savjetnik [ili vodič, ili čudesan uzor], Moćni Bog, Vječni Otac, Knez Mira. (Iza. 9:6)

Mi ćemo razmotriti potpunije značenje tog retka kasnije, ovdje samo napominjući da ništa u njemu ne opravdava da primjenjujemo ime Jehova na našeg divnog Gospodina i Gospodara, Isusa. Međutim, zapazite, da ako bi to bilo tako, da ne bi bilo boljeg mjesta za dodati ime Jehova među ostale spomenute titule. Ali, baš naprotiv, upravo sljedeći redak objavljuje, „učinit će to privrženja ljubav Jahve nad Vojskama.“ (redak 7)

(9) „reci judejskim gradovima: Evo Boga vašega! Gle, Gospod [*Adonai*] Jehova dolazi u moći, mišicom svojom vlada!... Kao pastir pase stado svoje.“ (Iza. 40:9,10,11)

Nama je rečeno da je ovdje sigurno jedan odlomak u kojem

je naš Otkupitelj nazvan velikim imenom Jehova. Ali mi odgovaramo, Ne—on je ovdje nazvan „*mišicom*“ Jehovinom kao i na drugim mjestima: Jehova će vladati „*mišicom svojom*,“ sve dok ta mišica ne sruši svaki autoritet i vlast koji su suprotstavljeni Jehovi i njegovom pravednom zakonu—sve dok ne izvede pravedni sud do pobjede: nakon što učini slavnim podnožje Jehovinih nogu (zemlja je njegovo podnožje)—i preda Kraljevstvo Bogu, Ocu. (1. Kor. 15:24-28; Mat. 12:20)

„Tko li je povjеровao našoj poruci [propovijedanju]? I kome li se objavila mišica JEHOVINA? [Nekolicina prepoznaje Gospodinovu mišicu tijekom ovog doba—„ne mnogo velikih,“ itd.]...prezren je bio i cijenili ga nismo.“ (Iza. 53; Ivan 12:38)

„Otoci će na mene čekati, i u moju će se MIŠICU uzdati.“ (Iza. 51:5,9)

„Jehova je ogolio svoju svetu MIŠICU na oči svim narodima [kod uspostave svog Kraljevstva]; i svi će krajevi zemaljski vidjeti spasenje Boga našega.“ (Iza. 52:10)

„Stoga mu je njegova [JEHOVINA] mišica pribavila spasenje...I Otkupitelj će do Siona stići, i onima u Jakovu koji su se od prijestupa odvratili, govori JEHOVA. (Iza. 59:15-20)

(10) U Ivanu 12:41 čitamo, „Reče to Izaija jer je vidio slavu njegovu te o njemu zborio.“ Od nas se traži da zaključimo kako se to vjerojatno primjenjuje na Izaiju 6:1. Mi odgovaramo da mi vjerujemo u to: ali zapazite da Hebrejska riječ prevedena sa *Gospodin* u tom retku nije *Jehova* nego *Adonai*; naša sadašnja tvrdnja je da se ime Jehova ne primjenjuje s pravom ni na koga izuzev na Nebeskog Oca—premda može biti primijenjena na njegove posebne glasnike dok govore ili djeluju za njega zastupajući njegovo ime.

Niti mi osporavamo da je *Adonai* ponekada korišten kao jedna od mnogih titula Nebeskog Oca. Mi tvrdimo da se u

ovom tekstu ne primjenjuje na Oca nego na Sina. Slično je ista riječ *Adonai* korištena u odnosu na Krista i njegovo Milenijsko kraljevstvo u drugom Psalmu (4-9): „Gospod [*Adonai*] im se podsmijeva A tada im govori u srdžbi svojoj i gnjevom ih svojim zbunjuje:... "Objavljujem krepku riječ Gospodnju [*Jehovinu*]; on mi reče: "Ti si Sin moj, ja te rodih danas.“

Ali netko bi možda mogao tvrditi da se *Adonai* iz Iza. 6:1 mora odnositi na *Jehovu* iz 3 i 5 retka. Mi odgovaramo, Nije tako: „Glasnik Saveza,“ Jehovin predstavnik može biti pozdravljen sa hvalom u ime Oca kojeg on predstavlja. Zapazite nadalje da u retku 8 nije *Jehova* taj koji daje poruku, niti taj koji izriče presudu, nego *Adonai*; jer Otac je „sav sud povjerio Sinu.“ (Mat. 23:34,36,38; Ivan 5:22,27)

Moglo bi se citirati i druge slučajeve ukazivanja na našeg Gospodina Isusa u *bliskoj povezanosti* sa imenom *Jehova*, ali u kojima je na Hebrejskom korištena jedna druga riječ, ali također prevedena sa *Gospodin* u našim Općim Verzijama Biblije. Zapazite Malahijinu izjavu, „Evo šaljem glasnika da put preda mnom pripravi. I doći će iznenada u Hram svoj Gospod [*Adon* iz istog korijena kao i *Adonai*] koga vi tražite i anđeo Saveza koga žudite. Evo ga, dolazi već—govori *Jehova* nad Vojskama...Očistit će sinove Levijeve i pročistit će ih kao zlato i srebro, da prinose *Jehovi* žrtvu u pravедnosti.“ (Mal. 3:1-4)

Daljnje slično ukazivanje te vrste nalazimo u plemenitom Mesijanskom Psalmu koji objavljuje, „Lijep si ti, lijep između sinova ljudskih;...jer te je blagoslovio Bog u vijek...Prijestolje tvoje, Bože, stoji zauvijek i vječno; žezlo kraljevstva tvojega: žezlo pravice! Ljubio si pravicu i mrzio na opačinu: zato te je pomazao Bog, *Bog tvoj*, uljem radosti pred drugovima tvojim.“ Zatim je na Crkvu ukazano kao na Očevu kćer, i kao na nevjestu, Janjetovu ženu, i ona je potaknuta da iskaže štovanje Kraljevom

Sinu kao njenom Gospodinu—„Kralj žudi ljepotu tvoju; jer je on *Gospod* [*Adon*—ne Jehova] tvoj: njemu se pokloni!“ (Ps. 45:2-11; Hebr. 1:8,9; 1. Kor. 11:3; Efež. 5:23; Ivan 5:23)

(11) Od nas se traži da uzmemo u obzir Izaijinu izjavu (8:13,14) kao dokaz da je ime Jehova pravilno primjenjivo na našeg Gospodina Isusa. Ona glasi: „Jehova nad Vojskama—on jedini nek` vam svet bude; jedino se njega bojte, strah od njega nek` vas prožme.“ Naglasak je stavljen na idući redak, koji bez da daje detalje, objavljuje, „On će vam biti zamka i kamen spoticanja i stijena posrtanja za obje kuće Izraelove.“ Mi to ne možemo priznati kao dokaz; jer baš naprotiv kontekst pokazuje treću stranu (uz Jehovu i Proroka) naime našeg Gospodina Isusa, koji kaže, „Pohrani ovo svjedočanstvo, zapečati ovu objavu među učenicima svojim: Čekat ću *Jahvu*... Evo, ja i djeca koju mi *Jahve* dade.“ (Izaija 8:16-18; usporedi Hebr. 2:13)

(12) Na Psalam 110 je ukazano kao na dokaz da je naš Gospodin Isus u Svetom Pismu nazvan *Jehova*. Mi odgovaramo da nijedan argument ne može biti toliko preuveličan ili više neistinit. Baš naprotiv, on dokazuje suprotno. „Riječ *Jehovina Adonu* mojemu: "Sjedi mi zdesna dok ne položim dušmane za podnožje tvojim nogama!... on [*Jehova*] će oboriti kraljeve u dan gnjeva svojega,“ itd. Nadalje „Zakleo se *Jehova* i neće se pokajati: "Dovijeka ti si svećenik po redu Melkisedekovu!“ (Ps. 110:1,4,5)

Tko god ne može vidjeti da je onaj na kojeg je ukazano uzvišen Jehovi s desna ili na položaj glavne naklonosti, i učinjen svećenikom Novog Poretka, zasigurno je *zaslijepjen* svojim predrasudama. Međutim, mi upućujemo takve na vlastito tumačenje našeg Gospodina i primjenu tih riječi na sebe; pokazujući da je on sam *Adon*, Davidov Gospodin, uzvišen od njegovog Gospodina, Jehove. (Mat. 22:44,45)

Apostol Petar je, govoreći pod utjecajem svetog Duha na Pedeseticu, na isti način primijenio te riječi. I Apostol Pavao također ukazuje na njih u istom smislu. (Djela 2:34; Hebr. 1:13; 10:12,13)

(13) Budući je naš Gospodin Isus priznat kao Veliki Učitelj, tvrdi se da je on ispunio predskazanje—„Svi će ti sinovi *Jehovini* biti učenici.“ (Izaija 54:13) U odgovoru i proturječući mi upućujemo na vlastite riječi našeg Gospodina Isusa. On je upravo citirao same te riječi Proroka u svom predavanju, i jasno pokazao da on nije i da ne tvrdi da je Jehova iz tog proročanstva. Njegove su riječi bile, „Pisano je u Prorocima: Svi će biti učenici Božji. Tko *god uje od Oca i pou i se*, dolazi k meni.“ (Ivan 6:45)

Sam Otac, veliki Jehova, nije samo veliki zakonodavac nego također i Veliki Učitelj svog vlastitog zakona. Tek će se vidjeti od strane svih njegovih inteligentnih sinova da Njegov veliki plan za ljudsko spasenje sadrži najveličanstvenije moguće utjelovljenje Pravde, Ljubavi i Mudrosti u kombinaciji, no ipak svaka od njih savršena, netaknuta.

Naš Gospodin Isus je bio i još je uvijek Veliki Učitelj ljudi po imenovanju Nebeskog Oca, veliki Majstor Učitelj iznad svih. I to je točno ono što je naš dragi Otkupitelj tvrdio i naučavao. Nije li on javno objavio da su njegova učenja bile stvari koje je on već bio naučio od Oca? rekavši, „Ja govorim što sam vidio kod svog Oca.“ „Moj nauk nije moj, *nego onoga koji me posla*. Ako tko hoće vršiti volju njegovu, prepoznat će da li je taj nauk od Boga ili ja sam od sebe govorim.“ „... tko traži slavu onoga koji ga posla, taj je istinit.“ „A riječ koju slušate nije moja, nego Oca *koji me posla*.“ „Dao sam im *tvoju* riječ.“ „I oni su održali *tvoju* riječ.“ „Posveti ih u istini: *tvoja* je riječ istina.“ (Ivan 7:16-18; 8:38; 14:24; 17:6,14,17)

Isto tako naš je Gospodin imenovao posebne učitelje pod sobom, Apostole; i daljnje druge u crkvi da budu učitelji i podpastiri Gospodinovog stada, poučivši ih, „Pasi moje ovce“; „pasi moje jaganjce.“ „Pazite na sebe i na sve stado u kojem vas Duh Sveti postavi nadglednicima, da pasete Crkvu Božju koju steče krvlju svojom [Ljubljenog Sina].“ (Djela 20:28) Ipak

nijedan od tih učitelja ne može naučavati *svoje vlastite* nauke, koje mogu biti jedino „mudrost ovog svijeta.“ Svi pripadnici Božjeg naroda imaju biti poučeni od *Jehove*, i nijedan ne može biti pravim učiteljem osim onoga koji predstavlja ljudima Jehovine riječi i plan i karakter kao standarde istine i izvrsnosti. Čineći to oni neizbježno skreću pažnju na „nauk Kristov“ i „Apostolska učenja,“ od kojih su sva samo izrazi i učenja Očevog veličanstvenog i vječnog zakona.

Za razliku od nekih koji se nazivaju učiteljima danas, niti naš Gospodin Isus niti njegovi apostoli nisu pokušavali tvrditi da su oni *izvor* toga. Zapazite ponizne riječi našeg Gospodina Isusa, od kojih ništa ne može biti više ljepše—„sam od sebe ne činim ništa, nego da onako zborim *kako me nau io Otac*.“ (Ivan 8:28) Trebamo li se onda čuditi da jedan takav koji se pokazao toliko poniznim i toliko lojalnim Jehovi može biti i jeste počašćen sa tako velikom čašću i moći—toliko visoko uzvišen Ocu s desna? I da je naš Gospodin dobro *nau io* pouke koje je tako naučavao mi imamo nadahnuto svjedočanstvo—„Iako je bio Sin Božji, po mucu *nau io* se je poslušnosti.“ (Hebr. 5:8; Fil. 2:8)

Osim toga, Gospodin je pokazao kroz proroke, da će Isus, Veliki Učitelj imenovan od Vrhunskog Učitelja, Jehove, sam biti poučen od Jehove; i da bi on mogao postati „milosrdan i vjeran Prvosvećenik“ ljudskom rodu, i da bi se dokazao dostojnim biti „Predvodnikom našeg spasenja,“ bilo je potrebno da bude *usavršen u iskustvima* kroz ono što je pretrpio. (Hebr. 2:9,10) Zapazite kako su jasno sljedeća proročanstva davno prije objavila da će naš Gospodin biti *pou en* od Jehove, i da će dobro *nau iti* lekcije, i pokazati ljubav za zakon i poslušnost Zakonodavcu:

„Gospod Jehova [*Adonai Jehova*] dade mi jezik vješt [učen]da znam riječju krijepiti umorne. Svako jutro on mi uho budi da ga slušam kao učenici [poučeni]. Gospod Jehova [*Adonai Jehova*] uši mi otvori: ne protivih se niti Uzmicah [od

njegovih učenja]. Leđa podmetnuh onima što me udarahu, a obraze onima što mi bradu čupahu, i lica svojeg ne zaklonih od uvreda ni od pljuvanja.“ (Iza. 50:4-10; Mat. 26:67; 27:26,30; Iza. 53:11)

Poslušajte nadalje o toj temi riječ Gospodnjeg svjedočanstva u odnosu na pripremu našeg Gospodina Isusa za veličanstvenu službu Kraljevskog Vrhovnog Svećenika za čovječanstvo:

„Na njemu će duh Jehovin počivat`, duh mudrosti i umnosti, duh savjeta i jakosti, duh znanja i straha [strahopoštovanja] Gospodnjeg. Prodahnut će ga strah Gospodnji: neće suditi po viđenju, presuđivati po čuvenju“; jer on je bio dotaknut s osjećajem naših slabosti i stoga je bolje u stanju pomoći svima koji dolaze k Bogu po njemu—njegova Crkva sada, i naskoro svijet, tijekom njegovog Milenijskog Kraljevstva. (Iza. 11:1-10; Hebr. 2:18)

Mesija je nadalje proročanski predstavljen da kaže: „*Pokazat eš mi* [prouzročiti da imam spoznaju] put života.“ „Blagosiljat ću *Jehovu*, koji me je savjetovao.“ Ti se izrazi pojavljuju u kontekstima koje su citirali Apostoli i primijenili na našeg Spasitelja, „čovjeka Krista Isusa.“ (Ps. 16:7-11) Tako je s proročanstvom potvrđena izjava Evanđelista, „A dijete [Isus] je raslo, jačalo i *napunjalo se mudrosti* i milost [blagoslov] je Božja bila na njemu...A Isus *napredovao u mudrosti*, dobi i milosti kod Boga i ljudi.“ (Luka 2:40,52)

Razmotrivši najsnažnije Biblijske tekstove predstavljene na temu, mi smo uvjereni da Sveto Pismo ne dopušta korištenje velikog imena Jehova kao nazivnu imenicu za bilo koje drugo biće osim našeg Nebeskog Oca: mi smo uvjereni da ono ograničava njegovu upotrebu i zabranjuje njegovu primjenu na drugoga.

Svi mogu vidjeti ispravnost odluke Svemogućega da će on biti priznat kao središte vlasti, mudrosti, pravde, ljubavi i moći;

zato što je to istina, i bilo što drugo bilo bi neistina i do te mjere zlo, štetno. I mi smo vidjeli iz gore navedenih citata iz usta samog našeg Gospodina, i iz ustiju Apostola, koje je on posebno usmeno poučio, i nadahnuo nakon Pedesetnice sa svetim Duhom, da nitko od njih nije niti nagovijestio da su Nebeski Otac i Nebeski Sin bili *jedna* osoba, niti da su oni jednaki u slavi i u moći—kao što je, bez božanskog ovlašćenja, objavljeno u kredima i katekizmima ljudi.

Ipak, Nebeski Otac nije pokazao nimalo ljubomore s obzirom na veličinu svog velikog Glavnog Sluge, „Glasnika Saveza u kome uživajte:“ baš naprotiv on ga je visoko uzvisio da bude odmah do njega u časti i u moći. Poslušajte riječi samog našeg Gospodina: „ Sin ne može sam od sebe činiti ništa, doli što vidi da čini Otac; što on čini, to jednako i Sin čini. Jer Otac Ljubi Sina i pokazuje mu sve što sam čini. Pokazat će mu i veća djela od ovih te ćete se čudom čuditi. Uistinu, kao što Otac uskrisuje mrtve i oživljava tako i Sin oživljava koje hoće. Otac doista ne sudi nikomu: sav je sud predao Sinu da svi časte Sina *kao što časte Oca*. Tko ne časti Sina, ne časti ni Oca koji ga posla.“ (Ivan 5:19-23)

Jedino kada jasno u umu shvaćamo Biblijsku objavu što se tiče velikog Autora plana Pomirenja, Jehove, i vidimo razliku između njega i njegovog počašćenog sluge, „Jedinorođenog od Oca,“ njegovog „Ljubljenog Sina,“ u djelu Pomirenja, smo ispravno pripremljeni razumjeti filozofiju Pomirenja. U velikoj mjeri zbog zbunjenosti u mislima što se tiče Oca i Sina mnogi Kršćanski puk je potpuno zbunjen što se tiče Pomirenja, i stoga u opasnosti da izgube svoju vjeru u tu temeljnu i najvažniju doktrinu božanskog otkrivenja.

Apostol Pavao predstavlja stvar oko odnosa između Oca i Sina u pogledu našeg otkupljenja na naj-jasniji i veoma snažan

način, govoreći: „nema Boga do Jednoga...nama je jedan Bog, Otac, *od* koga je sve, a mi za njega; i jedan Gospodin, Isus Krist, *po* kome je sve, i mi *po* njemu.“ (1. Kor. 8:4,6) To jest, postoji samo jedan vječni i Svemogući Bog i Izvor svega, kojemu mi pripadamo, i postoji samo jedan Gospodin, Isus Krist, kroz kojega Nebeski Otac djeluje u pogledu svih različitih obilježja svog plana, i preko kojega jedinog mi imamo oprostjenje grijeha, kroz vjeru u njegovu krv, i pristup Ocu, i k milosti u kojoj stojimo, radujući se nadi slave Božje. (Rim. 5:1)

Tradicija O eva Podržana Krivotvorenjem—Umetanje

Sljedeća poglavlja posvećujemo razmatranju veličine i dostojnosti našeg Gospodina Isusa Krista, *kroz kojega* je cijelo djelo Pomirenja bilo i biti će ostvareno—i velike časti koja mu je darovana, ne samo od kada je otkupio svijet, nego također velike časti i dostojanstva koji su bili njegovi prije nego je on postao Otkupiteljem svijeta. Mi sada nastojimo jasno razlikovati ponešto što se tiče velikog Autora plana: ali budući da je opća misao tzv. Kršćanstva uvelike zbunjena onim što je poznato kao „Nauka o Trojstvu,“ nauka u vezi koje njeni najglasniji zagovornici priznaju da ju *ne razumiju* niti ju mogu shvatiti niti objasniti, prema tome je prikladno da mi ovdje razmotrimo te tekstove Svetog Pisma koji navodno daju neku boju ili podršku toj zbunjujućoj *ljudskoj nauci*, za koju se nigdje u Riječi Božjoj ne može naći autoritet. Mi smo već skrenuli pažnju na različite retke koji naglašeno navode da postoji samo *jedan* Svemogući Bog—ne dva, niti tri, ili više. Mi sada skrećemo pažnju na činjenicu da se riječ „Trojstvo“ ne pojavljuje u Svetom Pismu; niti se u njemu pojavljuje bilo koja riječ jednakog značenja; niti je dana ijedna izjava koja bi čak mogla biti *nerazumno*

protumačena da označava bilo što takvoga. Zaista, oni koji drže nauku o Trojstvu, u pokušaju da objasne njihovog vlastito razmišljanje, beznadno zapetljivaju sebe, isto tako kao i svoje slušatelje. Oni objavljuju u jednom dahu da postoji samo *jedan* Bog (zato što Sveto Pismo toliko nedvosmisleno naglašava tu stvar da se to ne može ignorirati), ipak u istom dahu oni objavljuju da postoje tri Boga (zato što su odani toj teoriji koja je prenesena „tradicijom očeva“ još od najranijeg Papinstva).

Ali kako mogu postojati *tri* Boga a ipak da bude samo *jedan* Bog? Ako postoje tri Boga, „*jednaka* u moći i u slavi,“ kako katekizam objavljuje, tada je nepošteno reći da postoji samo *jedan* Bog. Ako postoji samo „Jedan Bog, Otac, od kojega je sve,“ kao što Sv. Pavao tvrdi; i ako je, kao što je Isus objavio, Otac *ve i* od svog počašćenog Sina; i ako je Otac podigao svog Ljubljenog Sina iz mrtvih, i *uzvisio ga na visinu*, iskazao mu čast, i odredio ga za Kraljevstvo; i ako će na koncu Sin predati Kraljevstvo opet Ocu, kako bi Otac bio sve u svima; tada ne može biti istina da postoji *nekoliko Bogova jednake mo i*. Ipak, mi ćemo u idućem poglavlju definitivno pokazati da naš Gospodin Isus Krist jeste Bog, ali da, premda se njemu treba tako pokazivati čast kao i Ocu, i da iskazujući čast njemu mi iskazujemo čast Ocu koji ga je uzvisio, ipak ujedinjeni glas Svetog Pisma veoma nedvosmisleno tvrdi da postoji samo jedan Svemogući Bog, Otac sviju. Kao što Apostol objavljuje, „svakomu je mužu *glava* Krist, *glava* ženi muž, a *glava* Kristu Bog.“ (1. Kor. 11:3)

Postoji jedna izjava koju nalazimo u Svetom Pismu, i to samo jedna, koja čini se čak u najmanjoj mjeri podrazumijeva učenje o Trojstvu Bogova; i sada svi izučavatelji priznaju da je sporna—umetak. Stoga je izostavljena iz Revidirane Verzije Novog Zavjeta, premda su prevoditelji te Revidirane Verzije, barem koliko mi znamo, svi od njih bili Trinitarijanci. Dok bi oni

voljeli zadržati taj odlomak, kao jedinu Biblijsku potvrdu (i tada veoma nesavršenu u izjavi), oni ga ne mogu zadržati zbog savjesti.

Niti su prevoditelji naše Opće Verzije Biblije krivi za umetanje te interpolacije, zato što u vrijeme tog prijevoda nije bilo moguće znati za njegov sporan karakter. Od vremena tog prijevoda je pronađeno na stotine Grčkih manuskripata, međutim niti jedan od njih stariji od sedmog stoljeća ne sadrže taj dio, koji favorizira Trojstvo. Prema tome izučavatelji ne poriču, bez obzira na denominacijske sklonosti, da su sporne riječi bile umetnute kako bi dale potvrdu učenju o Trojstvu, u vrijeme kada je rasprava o tom učenju bila obilata u Crkvi, i kada su zagovornici učenja o Trojstvu bili zbunjeni pred svojim protivnicima, zato što nisu imali nikakav Biblijski dokaz da bi dokazali svoju teoriju. Sporne je riječi nema sumnje umetnuo neki previše revan redovnik, koji se je osjećao sigurnim u samo to učenje, i smatrao je da je sveti Duh napravio propust ne navodeći tu stvar u Svetom Pismu: njegova je namjera bila, nema sumnje, pomoći Bogu i istini u poteškoći počinivši prijevaru. Međutim sve takve sugestije, u smislu da nam Bog nije dao potpuno otkrivenje, „dovoljno da čovjek Božji bude posve opremljen,“ i da treba dodatke, su od Protivnika, kao što je bila ta sugestija da bi bilo ispravno počinuti nepravdu, krivotvorenje, zbog činjenja dobra, i ispravljanja pogreške Svemogućega. Redovnik-pisar ili svećenik koji su napravili to krivotvorenje, očigledno negdje početkom sedmog stoljeća, imat će odgovarati pred Bogom za puno toga, za svoje dodavanje Riječi Božjoj, i zao utjecaj koji je to izvršilo nad Božjim narodom, koji je, tražeći istinu o toj temi, bio zaveden njegovom krivotvorinom.

Sporni umetak nalazimo u 1. Ivanovoj 5:7, i sastoji se od riječi, „*u nebu: Otac, Rije i Duh Sveti. I ovo troje su jedno. I troje su što svjedo e na zemlji.*“ Te riječi, izostavljene iz teksta,

ostavljaju ga jednostavnim i lakim za shvatiti, i u potpunom skladu sa cijelim preostalim Svetim Pismom; ali s tim riječima u tekstu, kako su stojale stoljećima, prouzročena je zbnjenost; jer je izjavljena besmislica. Na primjer, ako bi te riječi ostale u tekstu, smisao bi bio da se Otac i Sin i sveti Duh slažu u davanju jednog svjedočanstva na nebu, naime, da Isus jeste Krist. Kako apsurdno! Tko na nebu ne zna činjenicu da Isus jeste Krist? Kome bi, prema tome, bilo potrebno da Otac, Sin, i sveti Duh, nose to izvješće ili svjedočanstvo? Nikome. Ali je bilo prikladno za Protivnika da izvrši svoje djelo kvarenja istine, i on je našao slugu spremnog da mu služi.

Ne izostavlja samo Revidirana Verzija taj redak, nego i mnogi drugi suvremeni prijevodi—Emphatic Diaglott, Young's Bible translation, American Bible Union translation, Poboljšana Verzija. Kasniji kaže:

„Ovaj tekst što se tiče Nebeskih Svjedoka nije sadržan ni u jednom Grčkom MS. koji je bio napisan ranije od petog stoljeća. Niti jedan od Grčkih crkvenih pisaca nije ga citirao; niti ijedan od ranih Latinskih otaca, čak i kada bi ih teme s kojima su se bavili prirodno vodile da se pozovu na njegov autoritet: očito je dakle da je sporan.“

Lang's Critical Commentary, ukazujući na taj sporni odlomak, kaže:

„Izrečene riječi nedostaju u svim Grčkim kodeksima; također u Sinajskom Kodeksu [najstariji poznati Grčki MS.], i u svim drevnim verzijama, uključujući Latinsku, sve do osmog stoljeća, i [u pisanim MS] od toga vremena ih nalazimo u tri varijacije. Bez obzira na Trinitarijanske kontroverze, na njih nije ukazao niti jedan jedini Grčki Otac, niti ijedan od starih Latinskih Crkvenih Otaca.“

Hudsonova Grčka i Engleska Konkordanca kaže:

„Riječi ne nalazimo niti u jednom od Grčkih MS prije 15 ili 16 stoljeća, i ni u jednoj od ranijih verzija.“

Sljedeći biblijski izučavatelji priznatog autoriteta proglasili su odlomak umetkom—Gosp. Isaac Newton, Benson, Clark,

Horne, Griesbach, Tischendorf, Tregelles, Lachman i Alford. Ovaj zadnji kaže:

„Osim ako ne bi smo slijedili čisti hir u kritici svetog teksta, nema niti sjene razloga za pretpostavljati da je pravi.“

Dr. Constantine Tischendorf kaže:

„Da se taj sporni dodatak nastavi izdavati kao dio Poslanice Ja smatram kao bezbožnost.“

Prof. T. B. Wolsey pita:

„Ne zahtijevaju li istina i poštenje da takav odlomak treba biti izbrisan iz naših Engleskih Biblija—odlomak kojeg Luter ne bi izrazio u svom prijevodu, i koji se nije neopazice uvukao u Njemačku Bibliju sve do gotovo pedeset godina nakon njegove smrti?“

Dr. Adam Clarke komentirajući taj odlomak kaže:

„Vjerojatno je da taj redak nije pravi. Nedostaje u svakom MS ove poslanice koji su napisani prije izuma tiska, i jednog gdje bi smo ga očekivali—Kodeks Montfortii, na Trinitarijanskom Sveučilištu u Dublinu. Drugi koji izostavljaju ovaj redak broje na stotinu i dvanaest. Nedostaje u oba Sirijska, svim Arapskim, Etiopskim, Koptskim, Sahadskim, Armenskim, Slavonskim, itd.; jednom riječju, u svim drevnim verzijama osim Vulgate; i čak i u toj verziji, mnogi od najstarijih i ispravnih primjeraka nemaju ga. Nedostaje također kod svih drevnih Grčkih Otaca, a najviše kod Latinskih.“

John Wesley, utemeljitelj Metodizma, nastojao je poduprijeti nauku o Trojstvu, ipak u jednoj od svojih propovijedi iz tog teksta on je citirao riječi Servetusa: „Ja oklijevam koristiti riječi „trojstvo“ i „osobe“ zato što ne nalazim te izraze u Bibliji“—i tom citatu Wesley je dodao, „Inzistirao bih na samo na izravnim riječima, neobjašnjenima, kakve jesu u tekstu.“ On se trudio dokazati učenje o Trojstvu, zato što je vjerovao da je taj sporni odlomak bio prava, nedvosmislena informacija iz drevnih MSS Biblije nedavno pronađenih. Na primjer, u vrijeme pripreme naše Opće Verzije Biblije ili Kralja Jakova (A.D. 1611), prevoditeljima je bilo dostupno samo osam Grčkih MSS, i

nijedan od tih nije ranijeg datuma od desetog stoljeća. Međutim, sada postoji oko sedamsto MSS, od kojih su neki, posebno Sinajski MSS i Vatikanski MSS Br. 1209, vrlo stari, dosežući do otprilike oko A.D. 350.

U enje Svetog Pisma što se ti e Oca i Sina i njihovog Jedinstva

Trebalo bi napraviti oštru razliku između ispovijedanja vjere u Trojstvo, i ispovijedanja vjere u Jedinstvo nebeskog Oca, Jehove, i nebeskog Sina, našeg Gospodina Isusa Krista, i svetog Duha. Nauka o Trojstvu drži da su Otac, Sin i sveti Duh „jedno u osobi, jednaki u slavi i u moći,“ kako je navedeno u Crkvenim kredima. Biblija, dok pokazuje apsolutno *Jedinstvo* između Oca i Sina i svetog Duha u različitim koracima velikog plana spasenja, veoma jasno proturječi misli da su Otac i Sin jedno u osobi, poriče da su oni jednaki u veličanstvu i u moći, izuzev kao što je gore pokazano, da je Otac proslavio Sina, visoko ga uzvisio i dao mu ime iznad svih drugih izuzev svoga, učinivši ga svojim zastupnikom i predstavnikom u iskazivanju „sve moći na nebu i na zemlji.“ Svi različiti citati slažu se u svojim izjavama da je Otac *poslao* Sina u svijet; i da je Sin, zbog radosti koju je Otac bio stavio pred njega, podnio križ, i prezreo sramotu; i da je on bio prvi i jedinorođeni Očev Sin; i da će nakon što ostvari djelo koje mu je Otac dao za izvršiti, on predati Kraljevstvo na zemlji, na kraju Milenijskog Doba, Ocu; i dodatne izjave na koje je već skrenuta pažnja, u kojima Sin radosno i potpuno priznaje da je „on došao od Oca,“ da je „došao ne da vrši svoju volju“ nego Očevu; i da moć koju je on koristio nije bila njegova, nego Očeva moć; i objava proročanstva, da je on Glasnik ili sluga Saveza, a ne Tvorac Saveza; zajedno sa ponavljanim objavama Novozavjetnih

citata, da je on Posrednik Novog Saveza—jedan Posrednik *izme u* Boga i ljudi, čovjek Krist Isus, koji je dao sebe kao otkupninu za sve.“ Ovi različiti citati svi dosljedno i skladno naučavaju razliku osobe i slave i moći između nebeskog Oca i nebeskog Sina; nego naj-apsolutnije i duboko jedinstvo plana, volje, namjere: **jer** Sin je bio *dostojan* biti izvršiteljem velikog Jehovinog plana, *zato* što nije imao svoju vlastitu volju, nego se je odrekao svoje volje kako bi mogao biti ispunjen sa Očevim duhom i vršiti njegovu volju u svakoj pojedinosti. (Ivan 6:38,39)

Štoviše, same riječi „Otac“ i „Sin“ podrazumijevaju razliku, i suprote se mislima o Trojstvu i jedinstvu osobe, zato što riječ „otac“ označava *životodavca*, dok riječ „sin“ označava *onoga koji je primio život* od drugoga. Nebeski Otac nije primio život ni od koga; on je izvor života, ne samo našem Gospodinu Isusu, *njegovom jedinoro enom* Sinu, nego kroz njega izvor života svim svojim drugim stvorenjima. I sve je to u potpunom skladu sa tekstom koji stoji na početku ovog poglavlja, u kojemu Apostol jasno poriče da su Otac i Sin jedno u osobi i u moći, govoreći, „mi imamo samo jednoga Boga, Oca, od kojega je sve...i jednoga Gospodina, Isusa Krista, *po kome* je sve.“

Misaoni čitatelj će od jednom prepoznati Biblijski sklad i jednostavnost gledišta koje je ovdje predstavljeno, dok će svi priznati da je nauka Trojstva nemoguća za razumno razumijevanje ili objašnjenje. Njeni najgorljiviji pobornici to priznaju, i umjesto da nastoje učiniti nemoguće objašnjavajući je, oni izbjegavaju raspravu, tvrdeći da je „velika tajna,“ neobjašnjiva. Ali, neobično za reći, ovo učenje o tri Boga u jednom Bogu, koje ne samo da nema Biblijsku potvrdu, nego mu se Sveto Pismo suprotstavlja od Postanka do Otkrivenja, i izravno i neizravno, i koje je toliko suprotno razumu da je nerazumno, ipak je snažno ukorijenjeno učenje među

Kršćanima, čak i među Protestantima—onima koji ispovijedaju svoju vjeru u Bibliju i koji protestiraju protiv bilo kojeg učenja koje se ne može naći u njoj. Zašto je to tako? Mi odgovaramo, to jedna od *mra nih tajni* s kojima je Sotona, kroz Papinstvo, zamračio Božju Riječ i karakter i plan. Kao što je napisano, „u onima kojima bog ovoga svijeta oslijepi pameti nevjerničke da ne zasvijetli svjetlost evanđelja slave Krista koji je slika Božja.“ (2. Kor. 4:4) On je stavio na jadni svijet krajnje slijepilo i doktrinarne zastore, zamračujući savjet i krivotvoreći tajne, da spriječi one koji su našli Gospodina da dođu do *jasnije spoznaje istine*.

Ali kako bi Sotona mogao biti zainteresiran da dodaje sjaju slave našeg Gospodina Isusa Krista? Ne bi li umjesto toga njegovo djelo bilo da odvрати od slave Kristove? Mi odgovaramo, da je Sotonina politika uvijek bila pogrešno prikazati istinu, pogrešno predstaviti Bibliju, i učiniti da njena učenja izgledaju nerazumnima i proturječnima samima sebi, da bi spriječio čovječanstvo da ne vide veliku ljepotu i sklad koji se nalaze u božanskom planu i Riječi. Što je više apsurdnosti Sotona mogao uplesti u čovjekova gledišta što se tiče Stvoritelja, bolje je uspio u odvajanju od službe Bogu one koji su razumnog i logičnog uma; i što je više uspio učiniti nerazumnima ljudska kreda, tim je više uništio stvarnu vjeru među onima koji zagovaraju ta kreda, i tako je još više pridonio bezvjernosti, umjesto iskrenoj vjeri.

Tako je Protivnik stoljećima veoma uspješno radio na tome da liši Crkvu svih najrazumnijih, i da sakupi u nju još više lakovjerne i praznovjerne i nerazumne klase. On je pokrio i sakrio neke od veoma dragocjenih istina pod najnevjerojatnije i odbojne zablude, i napredak Gospodinovog naroda bio je shodno tome spor. Ali, hvala Bogu, mi sada živimo u vremenu kada se veo neznanja raspada, i kada Gospodinov narod uči da

gleda dalje od kreda koja su bila oblikovana da ih porobe tijekom mračnih vjekova, i da gledaju izravno u samu Božju Riječ. Ali nažalost, to dolazi prekasno za mnoge, posebno svjetovno mudre: oni su već toliko povezali kreda sa Biblijom da odbacujući ih oni odbacuju i Bibliju također; i umjesto tražeći pravo svjetlo iz Božje Riječi, oni su više skloniji ignorirati ili odbaciti ga i oslanjati se na njihovo vlastito razumijevanje—na ljudske filozofije.

Stoga danas Viši Kriticizam, Evolucija, Kršćanska Znanost, Teozofija i druge teorije koje niječu Bibliju, brzo napreduju; dok se stara kreda raspadaju na komadiće ili ih se napušta. Jedino je relativna nekolicina shvatila da pogreška nije u Bibliji, nego u kredima, i stoga traže „stare staze,“ i „vjeru koja je jednom predana svetima.“ (Jer. 6:16; Juda 3)

Ali kako je nauka o Trojstvu mogla uopće postati toliko raširena među Kršćanima, ako nije bila učenjem prvobitne Crkve? Nije li to jedno od najstarijih učenja u Crkvi, koja se proteže natrag do trećeg stoljeća? Da, mi odgovaramo: učenje o Trojstvu *pojavilo* se je, sa malim početcima, u drugom i trećem stoljeću. Mora biti veoma očiglednim bilo kome tko će proučavati Sveto Pismo sa umom bez predrasuda da učenje o Trojstvu nije bilo primljeno ni u kojoj mjeri tijekom prvog stoljeća, jer to je jasno pokazano sa zapisima apostola u Novom Zavjetu. Nauka o Trojstvu pojavila se je na veoma prirodan način—najprije kroz sukobe.

Apostoli, u svojim učenjima tijekom prvog stoljeća, tvrde veoma nedvosmisleno za Krista, ne da je on bio Otac, ne da je on bio Jehova, nego da je on bio Jehovin Sin, Mesija, poslan u svijet da blagoslovi svijet, i da uspostavi Božje Kraljevstvo, i da na koncu uvede red iz sadašnjeg stanja grijeha i nereda. Na tvrdnju da je on bio Sin Božji uzvratilo se sa protutužbama: neki su tvrdili da je Isus bio *varalica*: neki da je on bio samo *dobar ovjek*: neki da je on imao čudesno rođenje, *ali da nije nikada*

imao predljudsko postojanje; a drugi su pak držali istinu, naime, da je on imao predljudsko postojanje kao Sin Božji na duhovnom nivou postojanja, da je postao Sinom Božjim na ljudskom nivou postojanja, da bi otkupio čovječanstvo i da je on sada visoko uzvišen, tako da je svima zapovjedbno da poštuju „Sina kao što poštuju Oca.“ Međutim kao što je dobro poznato, stav borbenosti vodi ka preuveličavanju tvrdnji; i tako se je desilo da su neki koji su nastojali poreći različita lažna gledišta što se tiče našeg Gospodina otišli u drugu krajnost tvrdeći da je on bio Otac, sam Jehova.

Vjerski Rječnik, čiji je jedan od sastavljača i urednika bio Vel. Dr. Lyman Abbott, inače Trinitarijanac, na stranici 944 kaže:

„Tek negdje početkom četvrtog stoljeća Trinitarijansko gledište počelo je biti *razra ivano* i formulirano u doktrinu, i *bio je u injen napor da ju se pomiri sa vjerovanjem Crkve u jednog Boga*...Iz pokušaja da se riješi taj problem izniknula je nauka o Trojstvu...Trojstvo je veoma znatno obilježje u Hinduizmu, i raspoznaje ga se u Perzijskoj, Egipatskoj, Rimskoj, Japanskoj, Indijskoj i najdrevnijim Grčkim mitologijama.“

Ideja o više božanstava od jednog bila je vrlo uobičajena u stara vremena, kod svih izuzev jednog naroda, Izraela. Kao što je svima poznato, Grčka mitologija je puna božanstava, od kojih mnoga imaju praktički istu moć; i takvima je Židovska ideja o jednom Bogu izgledala smiješnom, i podrazumijevala je oskudicu bogova. Stoga se čini da bi Trinitarijansko gledište naišlo na spremno prihvaćanje među Poganskim obraćenicima: bio je to kompromis između tada uobičajenog gledišta svijeta, nazvanog Politeizam (vjerovanje u više bogova od jednog) i Monoteizma (učenje o jednom Bogu) kojeg je držao Izrael. Ideja u tvrdnji o *tri* Boga, i u isto vrijeme tvrdeći da postoji samo *jedan* Bog, bila je, nema sumnje, smatrana majstorski potez u teologiji, s kojim su gledišta mnogih vjernika obraćenih iz Judaizma mogla biti dovedena u bliži sklad sa općim sentimentima Pogana, koji su, kao što se željelo bili dovedeni u Crkvu. Slično tome je bila uvedena Mariolatrica—obožavanje djevice Marije, da zadovolji i da privuče k sebi, praznovjerje

koje je dugo prevladavalo među poganima što se tiče Izis, Dijane, drugih božica, koje su imale milijune štovatelja. Valjalo bi imati na umu da su u vrijeme uvođenja tih nauka vođe Crkve napustile njihovu nadu u drugi Gospodinov dolazak da uspostavi svoje Kraljevstvo, i da su prihvatili novu nadu, naime, nadu u obraćenje svijeta, i tako *uspostavljanja* zemaljske Crkve kao Hijerarhije, ili Kraljevstva Božjeg, u kojem bi predstavnik ili papa vladao umjesto Krista, kao njegov *namjesnik*.*

Opće prihvaćanje učenja o Trojstvu, i jačina s kojom se je to držalo, temeljeno je na praznovjernom strahu kojeg je utvilo Rimsko svećenstvo, i kasnije također Protestantsko svećenstvo, pod podrazumijevajućom prijetnjom da tko god odbija Trojstvo kreće ravno putem u vječne muke. U isto se vrijeme priznaje da je nauka *nerazumljiva*, i prema tome nitko u nju ne vjeruje, zato što nitko ne može, u pravom smislu, vjerovati u neshvatljivo. I različita učenja i prakse, ne samo Protestantizma, nego također i Katolicizma, niječu učenje o Trojstvu: zapazite, na primjer, da se svi Protestanti mole Ocu, „u ime Isusa,“ „zbog Isusa,“ itd., priznajući tako činjenicu da su oni dvije odvojene osobe, a ne jedno u osobi. Rimokatolici slično tome priznaju razliku osoba: jer oni se mole nižim svecima da ih zagovaraju kod Marije, da ih ona može zagovarati kod Isusa, i da se Isus zauzima za njih kod Oca.

To je lažno učenje, primljeno od Protestanata od Papinstva tijekom mračnih vijekova, toliko čvrsto ukorijenjeno i još uvijek ga se drži čvrstim stiskom, da je vjerovanje u tu neshvatljivu, nerazumnu i nebiblijsku nauku postalo ispitom ortodoksnog. Tko god u to ne vjeruje proglašen je da je heretik, ne samo od Rimske Crkve, nego i od najvećeg standarda autoriteta među

*Vidi Studije Svetog Pisma, Svez. 2, Pogl. 2; Svez. 3, Pogl. 4;

Protestantima—Evandeoskog Saveza. Istina je moćna i na koncu će pobijediti: ipak, u međuvremenu, uvjeti koje je Bog dopustio su takvi da formiraju ispite karaktera i lojalnosti Bogu i njegovoj Riječi među onima koji izjavljuju da su njegov narod i da su poučeni od Boga. Prema tome priliči svakome tražitelju istine da se pošteno ophodi sa sobom i sa Riječju nebeskog Oca, koja nas je jedina u stanju učiniti mudrima za spasenje. Imajmo na umu da samo istina posvećuje, i da zabluda, baš naprotiv, uvijek teži k zlu.

Bog Otac i Bog Sin

Ovo bi mogao biti ispravan trenutak za uvesti i razmotriti nekoliko biblijskih redaka za koje se pretpostavlja da pogoduju nauci o Trojstvu, premda oni to ne navode.

(1) Tvrdi se da se je za našeg Gospodina Isusa govorilo kao da je Bog, i da s obzirom da postoji samo jedan Bog, da su stoga Bog Otac i Bog Sin morala biti imena za jednu osobu. Razmotrimo to pitanje u svjetlu Božanske riječi, ne uzimajući ništa zdravo za gotovo, nego dokazujući svaki korak našeg puta. Mi radimo pod nedostatkom da gotovo svi prevoditelji Starog Zavjeta nisu bili točni ili uniformirani u svojim prijevodima nekoliko nazivnih imenica božanstva.* Na primjer:

Oznake Božanstva u Starom Zavjetu

(1) Ime *Jehova* je ispravno prevedeno jedino četiri puta, gdje se činilo nemogućim učiniti drugačije (2. Moj. 6:3; Ps. 83:18; Iza. 12:2; 26:4); prevedeno je sa Bog 298 puta, i *Gospodin* više od 5000 puta.

*Izgleda da su se Trinitarijanci koji su prevodili našu Opću Verziju Biblije bojali prevesti ime Jehova kao ispravno ime u svakom slučaju, kako ljudi ne bi shvatili činjenicu koju teologija

(2) Titula *Adonai*, općenito ispravno prevedena Gospodin, je jednom prevedena Bog.

(3) Titula *Adon* je prevedena *gospodin*, *Gospodar*, *Gospod*.

(4) Riječ *elohim*, sa svojim modifikacijama *eloah*, *elah* i *el*, pojavljuje se više od 2500 puta. To se veoma često odnosi na Jehovu; ali je u mnogim slučajevima s očiglednim pravom primijenjeno na druge: stoga kontekst mora odrediti na *koga* se odnosi. Mi ćemo dati Biblijske primjere koji će stvar učiniti savršeno jasnom, i dokazati van svake sumnje da *elohim* znači *mo an*. To je ispravno primijenjeno na Jehovu, zato što je on *Svemogu i*, svemoćan. Ispravno je primijenjeno na bilo kojeg anđela, jer oni su *snažni*, moćni, i prilikom svojih posjeta ljudima koje su zabilježene u Starom Zavjetu oni su bili posebno *mo ni* zato što su bili predstavnici Jehove, Svemogućega. Veliki, utjecajni ljudi također su bili ispravno opisani kao *elohim—mo ni*. Poput naše Hrvatske riječi „kosa,“ *elohim* je korištena bilo u jednini ili u množini već ovisno od situacije.

To su činjenice, i naša citiranja iz Opće Verzije Biblije temeljito će ih potkrijepiti; i tako će pokazati Biblijsku ispravnost i dosljednost u ukazivanju na našeg Gospodina Krista Isusa kao Boga (*elohim*) i kao Adona (Gospodara, Gospoda) i kao Adonaia (moj Gospodin), no ipak nikada kao na Jehovu.

poriče—da naziv Jehova pripada jedino velikom „JA JESAM,“ Ocu. Slično tome Leeserov Engleski prijevod napravljen za Židove pokriva riječ; vjerojatno zbog straha da se neki od Židova ne bi spotaknuli zbog nekoliko korištenja riječi koje smo gore pregledali.

Židovi daju prednost i koriste riječ Gospodin, vjerojatno u nadi da će njihovi sunarodnjaci prepoznati riječ Gospodin kao primjenjivu jedino na Jehovu i stoga osjećaju gnjev prema onima koji govore o Isusu kao o „našem Gospodinu i Spasitelju Isusu Kristu“—smatrajući to svetogrđem.

Trinitarijanski prevoditelji vjerojatno su dali prednost korištenju riječi Gospodin umjesto Jehova, kako bi Kršćani koji su se bili navikli da koriste riječ Gospodin kao titulu za našeg Spasitelja, Isusa, mogli čitajući Stari Zavjet misliti da se to uobičajeno odnosi na njega, a ne na Oca, Jehovu.

Elohim [Mo ni] Prevedeno An eli

Psalam 8:5—„Učinio si [Jehova, stih 1] ga malo manjega od *an ela* [*elohim*], *slavom i aš u vjen ao si ga*.“

Da je ovo ispravan prijevod od *elohim* dokazano je činjenicom da je nadahnuti Apostol to preveo tako na Grčkom, sa *angelos*—kada, ukazujući na to kako se je naš Gospodin ponizio, on kaže—„učinio si ga malo manjega od *an ela*.“ (Hebr. 2:7,9)

Elohim [Mo ni] Prevedeno „Bogovi“

Ukazujući na lažne bogove pogana, riječ *elohim* [moćni] korištena je 196 puta; i to je isto sasvim ispravno, jer oni su bili *mo ni* ili utjecajni svojim privrženicima.

Jehova [Svemogu i] Elohim u usporedbi sa Drugim Elohim [Mo nima]

Psalam 86:6-8—„Slušaj, Jehova, molitvu moju...Nema ti ravna među bozima [*elohim*—moćni].“

Psalam 95:3—„Jer velik je Jehova, Bog [*el*—moćni] naš, Kralj veliki nad svim *bogovima* [*elohim*—moćnima].“

Psalam 50:1—„*Bog nad bogovima* [*el elohim*—moćni od moćnih], Jahve, govori.“

Psalam 29:1—„Dajte GOSPODU, vi *bogovi* [*el*—moćni], dajte GOSPODU slavu i snagu! Dajte GOSPODU slavu njegovog imena! poklonite se Gospodu u svetoj krasoti!“

1. Moj. 17:1—„ukaza mu se Jehova pa mu reče: "Ja sam *El* Šadaj—*Bog* Svesilni.“

2. Moj. 15:11—„Tko je kao ti, Jahve među *bogovima* [*el*—moćnima].“ Vidi bilješku.

1. Moj. 14:22—„Ali Abram odgovori kralju sodomskomu: "Dižem ruku svoju Gospodu, Bogu [*el*] Svevišnjemu, Stvoritelju neba i zemlje i zaklinjem se.“

Psalam 96:4—„Velik je Jehova, hvale predostojan, strašniji od svih *bogova* [*elohim*—moćnima]!“

Ovi su slučajevi dovoljni kao primjeri: oni koji žele i traže ih mogu pronaći druge.

Elohim Primijenjen na Ljude

U gore spomenutim 196 prijevoda *elohim* sa riječju *bogovi*, vjerojatno se jedna puna polovica odnosi na ljude—moćne—kraljeve, kneževe, plemiće, itd., no mi sada zapažamo nekoliko slučajeva u kojima je riječ *elohim* primijenjena na Gospodinov narod.

1. Moj. 23:6—Abraham je nazvan *elohim*, riječ koja je bila prevedena *mo ni* u našoj Općoj Verziji Biblije. „Ti živiš ovdje među nama kao knez [*elohim*] Božji.“

2. Moj. 7:1—Mojsije je nazvan *bogom* [*elohim*] Faraonu. „Evo, postavio sam te da si *Bog* [*elohim*] Faraonu.“

2. Moj. 21:6—Suci [vladari, *mo ni*] Izraela bili su nazvani *elohim*. „Onda neka ga dovede gospodar njegov pred *sudije* [*elohim*].“

2. Moj. 22:8,10—„Ako li se ne nađe lupež, onda gospodar od one kuće da stane pred *sudije* [*elohim*]... pred *sudije* [*elohim*] da dođe raspra obojice, pa koga osude *sudije* [*elohim*], onaj da vrati bližnjemu svojemu dvojinom.“

2. Moj. 22:28—„Nemoj psovati *sudija* [*elohim*—margina, suce].“ Zapazite Apostolovo potvrđivanje tog prijevoda. (Djela 2:35)

Sveci Nazvani Elohim

Ps. 82:6,7—„Rekoh: "*Bogovi* [*elohim*—moćni] ste; vi ste svi sinovi Svevišnjega. Ali morate umrijeti kao [drugi] ljudi, morate pasti kao jedan od knezova [poglavara]!" Sveci svi moraju umrijeti, ali poput Krista Isusa svog „poglavara“, žrtveno, a ne kao Adam zbog svog grijeha.

Naš Gospodin Isus citirao je ovaj odlomak, i primijenio ga na one koji su s njegovih usana primili riječ Božju—one koji

imaju uho da „slušaju“: i dalje se primjenjuje na istu klasu.* „Ljubljeni sada smo sinovi Božji,“ uračunato, nadajući se božanskom milošću „postati sudionicima božanske prirode.“ (Ivan 10:34,35; 1. Ivan. 3:2; 2. Pet. 1:4)

Elohim Preveden „Veliki,“ „Snažni,“ Itd.

Ta je riječ ponekada prevedena sa *snažan, mo, veliki*, itd. u povezanosti sa neživim stvarima; kao „*Silan [elohim—moćni] trepet*“ (1. Sam. 14:15); „*Silovitim [elohim—moćnim] hrvanjem*“ (1. Moj. 30:8); „*Silne [elohim—moćne] gore*“ (Ps. 36:6); „*Najja i [el] među moćnima*“ (Ezek. 32:21) „U ruci je mojoj *vlast [el]*.“ (1. Moj. 31:29)

„Bog“ i „Gospodin“ u Novom Zavjetu

U Novom je Zavjetu stvar pojednostavljena korištenjem još manje riječi; ali može se reći da ništa uopće u korištenju *rije i* ne pravi razliku Oca i Sina u riječima prevedenima sa Gospodin i

*Cijeli ovaj Psalam (82) izgleda da se odnosi na našeg Gospodina Isusa kao božanski imenovanog Izvavitelja i Suca Kršćanstva, sada, u vrijeme njegove *parousie*. Na Njega mi primijenjujemo riječi, „Bog [*elohim*, Krist imenovan od Oca da sudi svijetu sada] ustaje u skupštini "bogova" [usred financijskih, političkih, i crkvenih kneževa], usred [tih] "*bogova*" [*elohim—moćnih*] sud održava.“ On je predstavljen kako najprije prekorava te kneževe i poziva ih na pravdu, ali „Ali oni ne gledaju na to, ne uviđaju to, tumaraju dalje po tami [što se tiče toga što će biti rezultat njihove politike]: drmaju se svi temelji zemlje [društva]“; je njegova odluka: beskorisno je pokušavati krpiti sadašnje institucije; one moraju sve biti „rastopljene“ da nova nebesa i nova zemlja—novi društveni poredak—može doći umjesto njih. Zatim su reci 6 i 7 upućeni njegovom vjernom „malom stadu.“ Kada su oni sakupljeni—kada će svi „izabrani“ pripadnici Crkve umirući proći s onu stranu zavjese—tada će Krist pozvati, „Bože [*elohim*], digni se i sudi zemlji; jer svima narodima ti si gospodar!“ Kako bi uspostavio svoje Kraljevstvo on će otpustiti sudove koji će „u vrijeme nevolje takve kakve nije bilo otkako je naroda,“ poniziti ponosne i uzvisiti ponizne i uvesti „vremena obnove“ koja su davno prije obećali svi sveti proroci. (Djela 3:19-23)

Bog. Stvar je u potpunosti ostavljena prosudbi čitatelja, i naznačena je jedino konstrukcijom rečenice—izuzev gdje je riječ *Teos* korištena dva puta u istoj rečenici ponekada je korišten Grčki *Odre eni lan*, kako bi istaknuo *Boga* u kontrastu sa *bogom*. Primjer toga nalazimo u Ivanu 1:1—„U početku bijaše Riječ, i Riječ, bijaše u Boga [*ho Teos*], i bog [*teos*] bijaše Riječ.“ Međutim pažljivi istraživač (oslobođen predrasuda) općenito neće imati poteškoća u određivanju Apostolove misli. Zaista, jezik je toliko izričit da je pravo čudo da toliko dugo nismo bili svjesni toga.

Riječ Bog u našem Novom Zavjetu, bilo da ukazuje na našeg Nebeskog Oca ili na njegovog Nebeskog Sina, našeg Gospodina Isusa, ili na lažne bogove, gotovo je uvijek prijevod Grčke riječi *Teos*. Iznimke su da je riječ *kurios* jednom prevedena sa *Bog* kada je trebala biti prevedena Gospodin ili Gospodar, naime u Djelima 19:20; i u Djelima 17:18 *daimonion* je prevedena sa *bogovi*, a trebala je biti *demoni*.

Titula „Gospodin,“ bilo da je primijenjena na Jehovu, ili Krista, ili čovjeka, ili anđele, općenito je prijevod Grčke riječi *kurios* označavajući *Gospodara*, ili *Gospodina*. Često je prevedena sa *Gospod* i *Gospodar*. Iznimke su da je na pet mjesta *Gospodin* prijevod riječi *despotes*, gdje bi bilo bolje da je bila prevedena *Suveren* ili *Autokrat*. Slučajevi su:

(1) Luka 2:29—„Možeš Gospodine [*despotes*], po riječi svojoj u miru otpustiti slugu svojega.“

(2) Djela 4:24—„Gospodine [*despotes*], ti si stvorio nebo i zemlju...Dižu se kraljevi zemaljski, i skupljaju se knezovi protiv Gospodina [*Kurios*] i Pomazanika njegovoga.' Jer se zaista ujediniše...protiv tvojega svetoga Sluge Isusa.“

(3) 2. Pet. 2:1—„Krivovjerja, zanijekati Gospodina [*Kurios*] koji ih otkupi.“

(4) Juda 4—„Niječu jedinoga gospodara [*despotes*] Boga i Gospodina našega Isusa Krista.“

(5) Otkr. 6:10—„Ta dokle, Gospodaru [*despotes*] sveti i istiniti! Zar nećeš suditi i osvetiti krv našu?“

Raboni [*u itelj*] je jednom preveden Gospodin. Marko 10:51

Kurieno [*biti gospodarima*] je jednom prevedena gospodini. 1. Tim. 6:15

Božanstvo

Prevoditelji našeg Novog Zavjeta bili su iznimno neuspješni izabirući i koristeći riječ „božanstvo“ tri puta da prevedu tri različite riječi—od kojih nijedna nema bilo kakav takav značaj koji dolazi od te riječi umu običnog Hrvatskog čitatelja: naime—Bog sa nekoliko tijela ali samo jednom glavom. Evo gdje se ona pojavljuje:

(1) *Ho Teios* je prevedena *Božanstvo* u Djelima 17:29 gdje je trebala biti „*Božansko bi e*,“—„Ne trebamo smatrati da je *Božanstvo* [*ho Theios*—Božansko biće] slično zlatu, srebru ili kamenu.“ Ista je riječ prevedena *božanski* u još samo dva slučaja svog pojavljivanja u Novom Zavjetu; naime, 2. Pet. 1:3,4.

(2) *Teiotes* je prevedena *Božanstvo* u Rim. 1:20; dok je trebala biti prevedena s *Božansko Bi e* ili *Božanstvenost*,—„Jer im je Bog to pokazao...njegovu vječnu snagu i *Božanstvo* [*Theiotes*—Božansko biće].“ To je jedino pojavljivanje te riječi u Novom Zavjetu.

(3) *Teotes* je prevedena *Božanstvo* u Kol. 2:9; dok je trebala biti prevedena *Božansko bi e*,—„Jer u njemu tjelesno prebiva sva punina Božanstva [*Teotes*—Božansko biće].“ To je jedino pojavljivanje te riječi u Novom Zavjetu.

U proslavljenom Kristu, koji je glava Crkve, prebiva sva punina; punoća mudrosti, milosti i moći, ne samo da vodi sve stvari Crkve, svog tijela, nego da također kao Očev predstavnik učini bilo koju stvar i sve što je neophodno da bude učinjeno u privođenju k uspješnom završetku velikog božanskog plana koji je povjeren njegovoj brizi.

**„Gospodina, Boga svoga, štuj i njemu jedinom služi.“
(Mat. 4:10)**

Neki tvrde u vezi činjenice da je naš Gospodin Isus prihvatio obožavanje bez prijekora da to označava da je on Jehova. Riječi našeg Gospodina koje su gore citirane pretpostavlja se da podrazumijevaju da bi bilo pogrešno za bilo koje biće osim Jehove da primi obožavanje. Mi odgovaramo, Ne nije tako! Tako tumačiti te riječi znači utiskivati u njih značenje koje one ne sadrže, i učiniti ih proturječnima učenjima drugih biblijskih tekstova. Jehovina uredba što se tiče Krista, „Ti si *Sin moj*, ja sam te danas rodio,“ već je bila zabilježena kroz proroke; i također njegova odluka, „*I neka ga štuju svi* anđeli Božji.“ (Ps. 2:7; 97:7; Hebr. 1:5,6) Naš Gospodin Isus je to znao. On je također znao i da se u prošlosti Jehovine anđeoske glasnike *štovalo kao Jehovine predstavnike*; i da je on sam bio glavni glasnik, Jedinorođeni Sin, „Glasnik Saveza,“ kojega je Otac posvetio i poslao u svijet: on je stoga znao da tko god iskazuje čast njemu također iskazuje čast i Ocu.

Zaista, on je sam bio rekao, „Tko ne časti Sina, ne časti ni Oca koji ga posla.“ (Ivan 5:23; Mal. 3:1)

Grčka riječ prevedena sa *štovanje* u Novom Zavjetu je *proskineo*, koja znači „*poljubiti* ruku,“ kao što pas liže ruku svog gospodara. Značenje je iskazivanje *poštovanja*.

Hebrejska riječ prevedena sa *štovanje* u Starom Zavjetu je *šav-kav* i znači *pokloniti se*. Značenje je iskazivanje poštovanja. Riječ se pojavljuje 170 puta i samo oko jedne polovice tog broja odnosi se na obožavanje Boga. Ali ta je činjenica skrivena od Hrvatskog čitatelja zbog toga što je bila 74 puta prevedena sa *pokloniti se*, *nakloniti se*, *iskazati poštovanje*, itd., kada se odnosi na iskazivanje počasti velikim zemaljskim bićima. Dat ćemo primjere:

Abraham se „*poklonio* [šav-kav] do zemlje, i rekao: „Gospodine [Adonai] moj...neka se dobavi malo vode, pa operite noge svoje, i odmorite se pod stablom.“ Te riječi i postupci bili su dok je on mislio da su oni bili samo „tri čovjeka.“ (1. Moj. 18:2-4)

Lot se je „*naklonio licem* [šav-kav] do zemlje“ dvojici od iste trojke. (1. Moj. 19:1)

Abraham se je „*poklonio* [šav-kav]“ ljudima Kanaana. (1. Moj. 23:7,12)

Izak je blagoslovio Jakova, govoreći, „narodi neka ti se *klanjaju* [šav-kav]...i neka ti se *klanjaju* [šav-kav] sinovi majke tvoje.“ (1. Moj. 27:29)

„David se *sagnuo licem svojim do zemlje* i poklonio [šav-kav] se“ kralju Saulu. (1. Sam. 24:8)

Abigaila se je „*poklonila do zemlje*“ [šav-kav] Davidu; i zatim Davidovim predstavnicima. (1. Sam. 25:23,41)

Žena iz Tekoe „*pala je licem svojim na zemlju i poklonila* [šav-kav] se“ kralju Davidu. I Joab i Abšalom učinili su isto, što je prevedeno „*poklonio se* [šav-kav].“ (2. Sam. 14:4,22,33)

„A kad je Mefibošet...došao k Davidu, pao je na lice svoje i *iskazao poštovanje* [šav-kav].“ (2. Sam. 9:6)

Iz ovih dokaza bi svima trebalo biti očito da zabrana Prve Zapovijedi—„*Ne klanjaj im se* [šav-kav] niti im služi,“ nije bila shvaćena, niti je bilo namijenjeno da se razumije, kao zabrana *iskazivanja poštovanja, odavanja po asti*, itd., časnima, ili onima koji su na položajima časti među ljudima. Niti su Židovi grijeshili *iskazuju i poštovanje* [šav-kav] anđelima koji su došli s porukama u Jehovino ime i priznajući njega. I takovo je iskazivanje poštovanja bilo odobreno—nikada prekoreno. Zapovijed upozorava protiv štovanja likova ili lika bilo kojeg od *suparni kih* bogova. Jehova to ne može tolerirati. Stoga nije bilo nepravilnosti za bilo kojeg Židova koji je priznao Isusa kao „Poslanog od Boga“ da mu *iskaže poštovanje, naklon*; i to je još više ispravnije za sve one koji priznaju našeg Gospodina Isusa prema njegovim *tvrdnjama*—kao Sina Božjeg.

Zaista, mi možemo biti sigurni da bi ti Farizeji koji su uzeli kamenje da ubiju našeg Gospodina zato što se je proglasio Sinom Božjim bili podivljali van svake granice, i ne samo kamenovali našeg Gospodina Isusa, nego također i njegove *štovatelje*, tvrdeći da je to idolopoklonstvo, da su oni kao narod pokazali bilo kakvu takvu ekstremnu misao obožavanja, poklanjanja (*proskineo*), kao što pokazuju oni s čijim se ekstremnim gledištima što se tiče te riječi mi borimo i koja su se pokazala pogrešnima.

Iznimke toj slobodi bile bi u slučajevima u kojima je *ovjek* kojemu je *poštovanje*, *naklon* ili *obožavanje* prineseno priznat kao *predstavnik* lažnog boga—kao pseudo Krist ili lažni Krist—Antikrist. Poklanjanje papama bilo bi, mi vjerujemo, pod tom glavom lažnog ili pogrešnog obožavanja; zato što on u svojoj službi lažno tvrdi da je „Kristov Namjesnik.“ Baš je iz tog razloga naš Gospodin Isus odbio priznati Sotonu i njegovu veliku vlast u svijetu. Bila je to *aktivno zla* vlast, koja se je namjerno suprotstavljala Jehovinim zakonima. Stoga je prijedlog da bi ako se ne suprotstavlja zlu, poštujući ili *štuju* i zle običaje koji su već bili uspostavljeni pod Sotoninim režimom, Sotona onda surađivao s našim Gospodinom u uspostavi njegovog kraljevstva, bio odmah odbijen i odgovor je značio—Ja sam u potpunom skladu sa Jehovom Bogom i stoga u potpunom skladu sa proročanskom objavom: „*Boj se* Jehove, Boga svojega; njemu služi“—i s obzirom da si ti njegov namjerni protivnik Ja ne mogu iskazati štovanje ni tebi ili tvojim metodama, a niti ja mogu služiti tvojoj stvari ili surađivati s tobom. Naše su stvari upečatljivo različite. Ja neću imati ništa s tobom. (Usporedi Mat. 4:10; 5. Moj. 10:20,21)

Da se je naš Gospodin Isus postavio kao Jehovin *suparnik* umjesto kao njegov Sin i sluga, bilo kakvo poklanjanje njemu bilo bi označeno kao nepoštovanje Oca i bilo bi grešno—idolopokloničko. Međutim, baš naprotiv, iako prihvaćajući *poklanjanje* kao Sinu Božjem on je veoma nedvosmisleno i javno objavio, „Otac je veći od mene,“ i poučavao je učenike da se mole Ocu, govoreći, „što god uzištete u oca u ime moje, daće vam.“ (Ivan 16:23)

„Ja i Otac moj jedno smo.“

—Ivan 10:30—

Ovaj je tekst smatran dokazom da naš Gospodin Isus ima pravo na ime Jehova—da je on bio i Otac i Sin; ili da on nije imao Oca i da nije bio Sin.

Imajući nejasna, tajnovita razmišljanja što se tiče „trojstva“, izuzetno veliki broj inače inteligentnih ljudi čini se kao da zaboravlja da postoji ikoja druga vrsta jedinstva osim jedinstva *osoba*. Međutim, baš naprotiv, u *svim drugim* korištenjima riječi misao je u *skladu*—jedinstvu plana, namjere, volje, uma. Koliko nas slijepima može učiniti teorija dobro je prikazano činjenicom da je vlastito objašnjenje našeg Gospodina i primjer načina na koji su on i Otac *jedno* veoma je općenito previđen. On je u molitvi rekao Ocu—

„Ja za njih molim; ne molim za svijet, nego za one koje si mi dao jer su tvoji...Ne molim samo za ove nego i za one koji će na njihovu riječ vjerovati u mene: da *svi budu jedno* kao što ti, Oče, u meni i ja u tebi, neka i oni u nama budu... da budu jedno kao *što smo mi jedno*.“ (Ivan 17:9,20-23)

Ovdje je jedinstvo Crkve, za koje se je Gospodin molio, posebno navedeno da je točno isto kao jedinstvo između Oca i Sina. Da je jedinstvo Crkve *jedinstvo uma* a ne *jedinstvo osobe* ne treba raspravljati. Očigledno je misao u Otkupiteljevom umu bila jedinstvo srca, jedinstvo namjere, jedinstvo volje, među njegovim sljedbenicima; i da *je jedinstvo identi no onome jedinstvu izme u Oca i njega*. I to je jedinstvo imalo biti *postignuto* od strane Crkve na točno isti način na koji je bilo *postignuto* jedinstvo između Oca i Sina. Sin je bio jedno s Ocem zato što je on potpuno prihvatio *O evu volju* kao svoju vlastitu, rekavši, „Ali neka ne bude moja volja nego tvoja.“ Tako i svaki član Crkve dolazi u savršeni sklad sa Ocem, i sa Sinom, vršeći ne svoje volje, nego odlažući svoje volje i prihvaćajući *Kristovu*

volju, koja je *volja O eva*. Tako, i samo tako, će Crkva ikada doći u *jedinstvo* za koje se je naš Gospodin ovdje molio, i na koje on ukazuje da je iste vrste kao *jedinstvo* između Oca i njega samog. Koliko je neobično da bi itko pokušao zloupotrijebiti i izvrnuti te riječi našeg Gospodina, uzeti ih kao dokaz nerazumne i nebiblijske nauke o Trojstvu—tri Boga u *jednoj osobi*. Baš naprotiv, koliko je prekrasno i razumno Biblijsko *jedinstvo* duha Oca i Sina i Crkve.

„Tko je vidio mene vidio je Oca“

Nakon što je naš Gospodin objavio za sebe da je Put, Istina i Život, i da nitko ne može doći Ocu osim po njemu, i da tko je god poznao njega da je isto upoznao i Oca, Filip je rekao našem Gospodinu Isusu, „Gospodine, pokaži nam Oca, i dovoljno nam je.“ Isus mu je odgovorio, „toliko sam vremena s vama i još me ne poznaj?“ "Tko je vidio mene, vidio je i Oca. Kako ti onda kažeš: 'Pokaži nam Oca'? Ne vjeruješ li da sam ja u Ocu i Otac u meni? Riječi koje vam govorim, od sebe ne govorim: Otac koji prebiva u meni čini djela svoja.“ (Ivan 14:7-10)

Od nas se tražilo da prihvatimo tu izjavu našeg Gospodina Isusa kao dokaz da je on Jehova (a ne Jehovin Sin), i da je kao takvo ime Jehova ispravno primjenjivo na njega. Ali svi bi trebali zapaziti kako cijeli kontekst pokazuje razliku između Oca i Sina, takvu kakvu nijedna razumna osoba ne bi koristila ako bi željela ostaviti utisak kakvog Trojičari nastoje izvući iz nje. Cijelo je pitanje prema tome, Što naš Gospodin želi da razumijemo s njegovim riječima, „Tko je vidio mene, vidio je i Oca?“ Mi odgovaramo, on je mislio da mi razumijemo da je nemoguće čovjeku (tjelesnom, zemaljskom biću), vidjeti Boga, duhovno

biće. Stoga je Apostol Ivan posvjedočio, „Boga nitko nikada ne vidje: Jedinorođenac—Bog—koji je u krilu Očevu, on ga obznani.“ (Ivan 1:18 JB) On je htio da oni razumiju ono što je Gospod objavio Mojsiju, „jer me nitko ne može vidjeti i ostati živ:“ i da stoga ako bi se Otac pokazao ljudskom rodu, to bi moglo biti jedino bilo čudesnim otvaranjem čovjekovih očiju da opazi duhovnu slavu (izlažući tako čovjeka smrti), ili da se *Bog o ituje u tijelu*;—na takav način da ljudi mogu razabrati nešto od njegove osobnosti putem kontakta ili međusobnog ophođenja.

I nije li to točno ono što je Bog učinio? Božji um, Božja volja, bili su u *potpunosti predstavljeni* u Njegovom Jedinorođenom Sinu, našem Gospodinu, kad je on bio postao tijelom i prebivao među ljudima. On je prema tome bio najbolja, najbliža, najstvarnija manifestacija Boga ili *e ikada biti mogu a da ju se da ovje anstvu*. Vidjevši i poznajući Isusa blisko, Filip i drugi Apostoli poznavali su Oca u najapsolutnijem smislu mogućem za Oca da se *otkrije* čovječanstvu. Nikada nije bilo, nikada ne bude bilo, nikada ne može biti, jasnije, naj-apsolutnije, i potpunije manifestacije Boga čovjeku od te u osobi Gospodina Isusa Krista; jer kada je se je „utjelovio“ on je bio „Bog očitovan [Grčki, *prevedeno o iglednim*] u tijelu.“ (1. Tim. 3:16) Slično tome Apostol objavljuje o Crkvi, vjernim članovima Krista—Mi smo predani smrti, „da bi se i život Isusov očitovao [Grčki, *prevedeno o iglednim*] U NAŠEM TIJELU.“ (2. Kor. 4:11)

Savršeni je ovjek savršeni lik nevidljivog Boga, i od tud najbolji koncept ili ilustracija koja bi se mogla prikazati. Slično tome tijekom Milenija drevni dostojnici koji će *postati savršenima* biti će najbolji predstavnici Nebeskog Oca, Nebeskog Sina i Nebeske Nevjeste Kristove među ljudima. Tko god vidi njih vidjet će Boga očitovanog u tijelu—Božju

sli nost u tijelu. Cijelo uzdišuće stvorenje imat će prednost postići to uzvišeno stanje, ako to budu htjeli, pod vodstvom Kraljevskog Svećenika i njegove „braće“ podsvećenika, koji će služiti kroz drevne dostojnike, koji će, kao tjelesni predstavnici Kraljevstva, biti zemaljski „kneževi.“ (Ps. 45:16)

**Blaženi i Jedini Vladar, Kralj kraljeva i Gospodar
gospodara Koji Jedini Ima Besmrtnost**

—1.Tim. 6:15,16—

Mnogi smatraju kako ovaj odlomak znači da će kod svog pojavljivanja, prilikom svog drugog dolaska, naš Gospodin Isus prikazati ili obznaniti svijetu veličinu Nebeskog Oca. Ali premda to gledišće ima neke razumne aspekte, mi smo skroz skloni primijeniti izjavu na Kristovu slavu i čast—i to od početka Milenijskog doba. Istina, on će prouzročiti da svi koji prihvate njegov put priznaju i Jehovu Boga također, ali to neće biti kod njegovog pojavljivanja nego na kraju njegove vladavine, kada će on „predati kraljevstvo Bogu i Ocu.“ (1. Kor. 15:24-28)

Primijeniti odlomak na Oca značilo bi poricati da naš Gospodin posjeduje besmrtnost, dok Sveto Pismo izričito uči da će on i svi koji će imati udjela u Prvom Uskrsnuću tada dobiti besmrtnost i da je stoga Otac, koji ima *uro eni život* (samo-postojanje—besmrtnost), dao Sinu kako bi on mogao imati *uro eni život* (samo-postojanje—besmrtnost). (1. Kor. 15:42-44,53,54; Ivan 5:26)

Međutim primijeniti ovaj citat na Sina čini se da je sasvim prikladno, i nipošto ne ignorira Oca, Jehovu—niti dokazuje da je naš Gospodin Isus Otac, Jehova—jer mi u svim takvim slučajevima moramo imati na umu nepromjenjivo pravilo koje je utvrdio nadahnuti Apostol—naime, da je kod uspoređivanja,

časti, itd., spomenutih što se tiče Sina, Otac uvijek bio *izuzet* kao neopisivo iznad svih tih uspoređivanja. Njegove su riječi, „jasno je da je podložio sve osim onoga [Oca],“ i ne treba ga se smatrati da je pod ili da je podložen našem Gospodinu Isusu i različitim ovlastima koja mu je Otac prenio. Jer kada će Sin pokoriti grijeh u svijetu, „tada će se i on sam, Sin, podložiti Onomu [Ocu] koji je njemu [Sinu] sve podložio da Bog bude sve u svemu.“ (1. Kor. 15:27)

Daljnja veoma slična izjava o slavi kraljevstva našeg Gospodina Isusa koju mu je dao Otac je da je „on glava svakog poglavarstva i vlasti.“ (Kol. 2:10) Odgovor na to je isti. Očeva vladavina i vlast nikada nisu *uspore eni* s onom od Sina; jer potonja je *jedno* s prvom i njegov je predstavnik.

„Nije pomišljao na otimanje da bude jednak Bogu“

U Fil. 2:6 jedna od naših hrvatskih verzija Biblije predstavlja Apostola Pavla kako daje zapanjujuću izjavu da Krist, „iako je bio u Božjem obličju, nije pomišljao na otimanje—da bude jednak Bogu.“ Najprije bi trebalo zapaziti, da ovaj odlomak zacijelo ne naučava doktrinu o Trojstvu, niti da je naš Gospodin Isus Otac, Jehova: jer ako bi to bilo tako da li bi onda bilo prostora za razmišljanje o *otimanju* ili smatranju sebe *jednakim*? Ove riječi „otimanje“ i „jednak“ nedvosmisleno naučavaju da Otac i Sin nisu *jedna osoba*, nego dvije. Ali kako neobičnim se čini da su Apostolove riječi toliko drugačije od onih našeg Gospodina o toj temi. On objavljuje, „Otac je moj veći od mene“; „Ja sam od sebe ne mogu ništa učiniti.“ Mi pitamo, Da li je naš Gospodin Isus kasnije izgubio svoju poniznost da je kasnije zaključio da je *jednak* s Bogom Ocem?

Ali, kao drugo, mi zapažamo koliko se mnogo takvo gledište sukobljava sa poukom koju nam Apostol nastoji utuviti. Traži li

Apostol da Crkva teži ili da grabi za čašću Oca ili čašću jedni drugih? Sigurno ne! Baš naprotiv, on bodri protiv taštine i u korist poniznosti uma, i da bi svaki trebao smatrati drugoga *boljim od sebe*. On uvjerava svoje čitatelje da je ta poniznost uma bila stavom našeg Gospodina Isusa, i kaže, „razmišljajte onako kako je razmišljao i Krist Isus.“ Ako je razmišljanje koje je bilo u Kristu Isusu bilo da ščepa Očevu slavu i čast, i da to ne smatra otimanjem, tada bi isto razmišljanje u Gospodinovoj Crkvi značilo da bi svatko od nas trebao žudjeti za svom slavom i čašću koju je moguće postići, i trebali bi to smatrati ispravnim pravcem postupanja, i da bi smo tako mogli imati razmišljanje ili stav koje je Krist pokazao.

Međutim to je sve pogrešno: Kriv je prijevod. Jadan je, i prenosi smisao veoma suprotan Apostolovom. Grčka riječ, *harpagmos*, ovdje prevedena sa „otimanje“, pojavljuje se samo jednom u Novom Zavjetu, i povezana je sa misli o pljački, ili protupravnom stjecanju, ali Apostolova je misao točno obrnuta sa pogrešnim redosljedom rečenice. Njegove bi riječi mogle biti prevedene gotovo istim riječima ali su suprotnim značenjem, stoga—„Koji nije razmišljao da otimanjem bude jednak Bogu.“ Pravac postupanja našeg Gospodina Isusa tako je bio u suprotnosti sa onim Sotone koji je pokušao uzurpirati Božji položaj i čast. (Iza. 14:12-14) To je jasno pokazano sa kontekstom koji prethodi i slijedi—da ništa ne treba raditi s taštinom—da je Krist bio *vrlo ponizan*, i da bi smo mi također trebali biti *ponizni* i tako hoditi njegovim stopama. Zapazite slijedeće prijevode te riječi *harpagmos*, koju preferiraju eminentni izučavatelji različitih denominacija:

„Nije to smatrao kao stvar koju bi gorljivo želio.“ *Klark*

„Nije to želio gorljivo uzeti.“ *Wakefield*

„Nije to smatrao...predmetom žudnje“ *Stewart*

„Koji postojeći u Božjem obličju, *to nije smatrao ne im što bi*

ugrabio da bude jednak s Bogom.“ *Rotherham*

„Koji budući [margina, *izvorno*] u obličju Boga, nije smatrao kao dobit [margina, nešto što treba zgrabiti] da bude jednak s Bogom.“
Revidirana Verzija

„Koji postojeći u Božjem obličju, *nije smatrao* da je jednakost s Bogom *nešto što bi trebao zgrabiti*.“ *Amer. Rev. Committee*

„Nije mislio...nešto što treba zgrabiti.“ *Sharpe*

„Nije željno zgrabio.“ *Neeland*

„Nije nasilno težio.“ *Dickenson*

„Nije razmišljao da uzurpira.“ *Turnbull*

Posljednja definicija izgleda najbolje odgovara kontekstu, i to je prijevod kojemu je dana prednost i koji je dan u prijevodu *Emphatic Diaglottu*, koji ovako prevodi cijeli odlomak:

„Koji, iako je bio u Božjem obličju, nije pomišljao na otimanje—da bude jednak Bogu. Naprotiv, odrekao se samoga sebe i uzeo obličje roba.“

Ovaj je prijevod dosljedan, ne samo sa činjenicama stvari, nego također i sa Apostolovim argumentom, kojega čini dio. Njegova je izjava, pojačana, da kada je Gospodin Isus bio duhovno biće, kada je imao Božje obličje i prirodu, da on nije bio ispunjen sa ambicioznim duhom, i željom da uzurpira božanski autoritet i vlast i slavu i odavanje pošte—on nije bio Sotoninog duha, koji se je nastojao uzvisiti, govoreći, „Ja ću biti poput Svevišnjega.“ Baš naprotiv, premda je zauzimao najuzvišeniji položaj, odmah do Nebeskog Oca, on je bio toliko ponizan da se je, u poslušnosti Očevoj volji, odrekao slava i veličanstva svog duhovnog stanja, zamijenivši tu uzvišeniju prirodu i slavu za niže stanje, ljudsko stanje, „malo niže od anđela.“ Apostol zatim nastavlja pokazivati da nije bila pokazana samo ta poniznost, nego da je naknadno bila pokazana još veća poniznost, kada je naš Gospodin Isus, kao čovjek Krist Isus, postao podložan do smrti, čak do sramotne smrti na Križu. I svo to poniženje samoga sebe, Apostol objavljuje, bilo je u poslušnosti božanskoj volji,

Očevoj volji. Zatim Apostol ističe rezultat toga, govoreći, „ Zato [*zbog toga*, zbog njegovog pokazivanja lojalnosti, poniznosti, i poslušnosti čak do smrti] ga je Bog [Otac] i uzvisio i podario mu ime koje je iznad svakog drugog imena, da se u Isusovo ime prigne svako koljeno onih koji su na nebu i onih koji su na zemlji i onih koji su pod zemljom i da svaki jezik javno prizna Isusa Krista za Gospodina na slavu Boga, Oca.“ (Hebr. 2:7,9; 1. Tim. 2:5,6; Filip. 2:11)

Tako gledan, taj tekst, daleko od toga da je pomoć ili utjeha nauči o Trojstvu, zapravo najsnažnije joj se protivi, i stavlja se u potpuni sklad sa cijelom Riječju Božjom, i sa posvećenim zdravim razumom i razmišljanjem.

Mi napuštamo ovo obilježje naše teme sa još većim cijenjenjem dužine i širine i visine i dubine veličine osobe, karaktera, i plana Nebeskog Oca, i sa većim cijenjenjem nego ikada njegovog velikog Sina, čija su predivna ljubav, lojalnost i pouzdanje u Očevu mudrost, milost i moć bili tako kraljevski nagrađeni; radujući se, zaista, da „poštujemo Sina *kao što* poštujemo Oca.“ I nakon temeljitog, izričitog ispitivanja otkrivenja danog nam u Božjoj Riječi, mi se u potpunosti slažemo sa nadahnutim svjedočanstvom Apostola Pavla: „Ali mi imamo jednoga Boga Oca, *od kojega* je sve, i mi *za* njega, i jednoga Gospodina Isusa Krista, *po kojemu* je sve, i mi *po* njemu.“ (1. Kor. 8:6)

„Milost vam i mir od Boga Oca našega i Gospodina Isusa Krista! Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, koji nas je blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim na nebesima u Kristu. U njemu nas je izabrao...U ljubavi nas je predodredio po Isusu Kristu za svoje sinove po slobodnoj odluci volje svoje,... Da Bog Gospodina našega Isusa Krista, Otac slave, dadne vama duha mudrosti i otkrivenja, da ga poznate.“ (Efež. 1:2-17)